

Вилхелм Буш

ИМСУС

НАШИЯТ ШАНС

Издателство „Верен“

ВИЛХЕЛМ БУШ
ИИСУС
НАШИЯТ ШАНС

Превод: Емилия Бочева

chitanka.info

Шансът...

... е нещо прекрасно — всеки го иска.

Но какво да направим, ако сме пропуснали златния си шанс? Ако се чувстваме в задънена улица?

Има ли връщане назад? Нов шанс? Ново начало?

Известният германски проповедник от 60-те години, преживял двете световни войни, Вилхелм Буш, е вече добре известен на българския читател със своята книга „Иисус — наша съдба“.

Неговият реалистичен и завладяващ стил няма да ви разочарова и сега.

Настоящата книга е съставена от поредица проповеди на Вилхелм Буш в Германия.

Един човек имаше двама сина. И по-младият от тях каза на баща си: Тате, дай ми дела, които ми се пада от имота. И той им раздели състоянието. И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна, и там пропиля имота си с разпуснатия си живот. А след като пропиля всичко, настана голям глад в онази страна и той изпадна в лишение. И отиде и се свърза с един от гражданите на онази страна, който го прати на полетата си да пасе свине. И желаше да се насити с рошковите, от които ядат свинете; но никой не му даваше. А като дойде на себе си, каза: Колко наемници на баща ми имат хляб и в излишък, а пък аз умирам от глад! Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си. И стана и отиде при баща си. А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се затича, се хвърли на врата му и го целуваше. А синът му каза: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син. Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, сложете пръстен на ръката му и сандали на краката му; и докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим, защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери. И започнаха да се веселят. А по-старият му син беше на нивата; и като си идваше и се приближи до къщата, чу песни и игри. И повика един от слугите и попита какво е това. А той му каза: Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав. И той се разсърди и не искаше да влезе; а баща му излезе и започна да го моли. А той в отговор каза на баща си: Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед, но на мен не си дал дори едно яре някога, за да се повеселя с приятелите си; а щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него ти закла угоеното теле. А той му каза: Синко, ти си

винаги с мен и всичко мое е твое. Но подобаваше да се развеселим и да се зарадваме; защото този твой брат беше мъртъв и оживя, и изгубен беше и се намери.

Лука 15:11-32

ГОЛЯМОТО РАЗКРИВАНЕ

Каза още: Един човек имаше двама сина.
Лука 15:11

На едно място апостол Павел описва евангелието със странните думи: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало“ — това е то (1 Коринтяни 2:9). Следователно евангелието не се състои от никакви догми, които църквата си е измислила и сега фанатично се опитва да натрапи на хората. Евангелието — това са никакви нови, нечувани неща; не неща, открити от наблюдателните очи на учените; не неща, дочути от някое любопитно ухо; не неща, измислени от човешко сърце. Евангелието — това са съвсем невиджани и нечувани неща, може да се каже „разкрития“.

Където нещо се открива, преди това трябва нещо да е било скрито. Например, когато се разкрива злоупотреба, първо някой е укрил нещо.

Затова разкритията могат да бъдат твърде конфузни. Мисля, че затова хората мразят Библията, понеже нейните разкрития ги карат да се чувстват неудобно.

Днес прочетох само един стих от Евангелието. Но какви велики истини се съдържат в него!

ГОЛЯМОТО ПРИКРИВАНЕ

В Библията пише, че при грехопадението е настанало едно всеобщо прикриване. Такова е естеството на греха — той поставя всичко в потайност и мрак. Преди грехопадението всичко било светло, ясно и открито. Но после дошло грехопадението и настъпило всеобщо забулване. И страшното е, че дори Бог участва в това. Преди грехопадението Бог е ходел явно сред хората. Но грехът е направил така, че Бог се е прикрил и е станал един скрит Бог. Да, Бог е скрит. Хората Го търсят зад всевъзможни маски. „Той трябва да е в природата!“ Но не е там. „Във великите световни събития трябва да го открием!“ Зад тях обаче стоят съвсем други сили. „Бог трябва да е в самия мен!“ Но в себе си откриваме всичко друго, но не и Бога.

Бог е скрит. И когато се явява, това става в облачен стълб, който Го прикрива. И дори когато се разкрива в Сина, Божият Син е забулен в образ на слуга. И разумът не Го разпознава.

Но не само Бог е скрит. Дяволът също. Той не може да се крие като Бога, и затова си слага маска. В Библията се казва, че дяволът се преправя на „светъл ангел“. Той говори за религия. Твърди, че желае да изведе хората до истинска свобода и човешко достойнство. И след като ги е направил невъздържани, неморални и безбожни, накрая всичко свършва като при Гретхен във „Фауст“: „Но за каквото съм сгрешила, бе тъй добро! Бе толкоз мило!“.

Но не само Бог и адът се маскират, а най-вече човекът. След грехопадението Адам се скрил между храстите в градината. Това било доста примитивно. Междувременно ние сме се усъвършенствали в маскирането. Безбожният говори за нови научни и религиозни познания. Скъперникът твърди, че е пестелив. Мързеливият казва: „Аз не съм чак толкова амбициозен“. Безсърдечният заявява, че никой не го разбира. Развратникът се хвали с бликащата си жизненост. Клеветникът нарича себе си „приятел на истината“. Грешникът лъже, мотото му е: „Аз постъпвам честно и не се боя от никого“. А който постоянно се тревожи, казва, че просто е далновиден за земните неща.

Какъв карнавал! Какъв маскарад! Когато човек за първи път осъзнае това, той има усещането, че ще се задуши в този свят на криене, лицемерие и преструвки.

Но къде има истина? Светлина? Ще ви кажа — в Божието слово. Божието слово представлява голямото разкриване. В него се открива Бог, а също дяволът и човекът. И който го чете, ликува: „Словото Ти ме прави мъдър!“, „В твоята светлина ще видим светлина!“.

БОГ СЕ ОТКРИВА

„Един баща имаше двама сина.“ В това кратко изречение Бог се разкрива. Кой е Бог? Бог не е „висше същество“, „съдба“, „провидение“, „природна сила“. Бог е „Баща“. Никой човек не знае това сам — евангелието ни го разкрива.

Бог е „Баща“. Как да изясня какво означава това? Ние всички познаваме само земни бащи. А те — в сравнение с Бога — са лоши бащи.

Някога отдавна, когато бях в затвора, преминах през тежки борби и терзания и накрая успокоих сърцето си. И около мен, и вътре в мен цареше тишина. Но един ден чух навън едно дете да плаче жално. Не го виждах. Само го чувах. Въобразих си, че е едно от моите. И в миг вътрешният ми покой се срива. Сърцето ми заблъска бясно в гърдите. В този момент разбрах какво значи да си „баща“ — сърцето ти гори за децата ти, обичаш ги повече от всичко друго на света.

Бог е „Баща“. А ние сме Неговите деца. Неговите лоши деца. Неговите избягали деца. Но — Негови деца. Какво прекрасно разкритие на евангелието!

Децата могат да си отидат от родителите. Мъже са напускали жените си. Приятел може да остави приятеля си. Но може ли един истински баща да остави детето си?

В Библията се разказва покъртителната история за Авесалом, който въстава против баща си Давид. Давид е принуден да бяга, наставка ужасна война. И в битката Авесалом загива. Когато Давид получава известието за победата, той не проявява и следа от радост. Избухва в ридание: „О, Авесаломе, сине мой! Да бях аз умрял вместо тебе!“.

Бог е „Баща“, и то съвсем различен „Баща“ от това, което ние си представяме. Знаете ли защо светът е така нещастен? Защото се опитва да живее без своя Баща. Погледни към Голгота, ти, изгубено Божие дете, взри се в лика на умирация Спасител! И ще видиш как Божието сърце се къса за теб.

Блажен, който може да запее със светиите: „О, Бащино сърце, о, Светлина, Живот! О, верен Пастирю Емануил!... Не искам вече сам да управлявам. Татко, Ти детето Си води!“.

ЧОВЕКЪТ БИВА РАЗОБЛИЧЕН

И човекът — ти и аз — също бива разобличен в тази история. „Един човек имаше двама сина.“ Тези двамата илюстрират цялото човечество като негови представители. Всеки от нас може да се види в един от двамата сина.

И така, какъв е човекът? Бог е добър Баща. А ние добри деца ли сме? Не! И двамата сина са зли, упорити и неверни. И двамата имат изкривено отношение към баща си. И двамата виждат в него или враг, или бreme.

Такива сме ние! Бог е бreme за нас. Щеше да ни е по-приятно, ако можехме да си делим света без Него.

Синовете са само двама. Има само два вида хора. Единият син избягва и живее лекомислено, без баща си. А другият остава у дома. Но всъщност не се интересува от баща си, а от заплатата.

Такива сме ние! Като такива ни изобличава Библията. Същевременно тук се разкрива и същността на света. Какво представлява светът? Едно ужасно разбито Божие семейство. Всеки вестник е поредният разказ за едно разтрогнато Божие семейство.

Сега вероятно някой ще попита: Е, *това* ли трябва да е евангелието, благата вест — тази тежка, непоносима истина, че ние сме разбито Божие семейство, в което Бащата се крие, а децата гинат в нищета, страдание и грях?

О, не! Евангелието продължава нататък. То прогласява, че Бог се е разкрил. Отец е изпратил Своя първороден Син, за да се смили над нас. Затова е дошъл Исус, затова е умрял и възкръснал, за да възстанови разбитото Божие семейство.

Оставете упорството и съпротивата си! Върнете се у дома! Вярвайте в Сина!

За този, който вярва в Сина, се казва: „Ние вече не сме чужденци, а членове на Божието семейство“.

Затова Църквата на Исус Христос е толкова важна, понеже тя е новото начало на Божието семейство. Тя е голямото обещание за бъдещето сред цялата нищета на света.

„Един човек имаше двама сина.“ Ех, да станехме само истински Божии деца — смирени, но спасени; разкаяни, но отново у дома; някога заблудени, но сега завърнали се „при Пастира и Надзорника на нашите души“!

ОТВРЪЩАНИЕТО ОТ БАЩАТА

И по-младият от тях каза на баща си: Тате, дай ми дела, които ми се пада от имота. И той им раздели състоянието. И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна; и там пропия имота си с разпуснатия си живот.

Лука 15:12-13

За много неща в нашия живот действат железни причинно-следствени връзки. Ако настъпи едното, задължително следва и другото. Който лежи цял ден на плажа, за да добие шикозен тен, неминуемо ще си докара тежко изгаряне. А който не се простира според чергата си, в края на месеца ще гладува.

Знаете ли, че в Божието слово също се говори за такъв закон, за причинно-следствена връзка? В Еремия 2:19 четем: „И така, познай и виж, че е зло и горчиво това, че си оставил Господа, своя Бог“.

Тези думи могат да се приложат и към сегашния свят. Много често ме питат: „Как може Бог да допуска цялото това страдание по света?“. На това има само един отговор: „Замисли се и познай, и виж, че е зло и горчиво човек да остави Господа, своя Бог“.

Тези думи могат да се отнесат и към нашия народ. И от това може човек да настръхне от ужас.

Но нека сега отнесем тези думи към самите себе си. Това винаги е най-ползотворно при разглеждането на Божието слово.

Текстът ни представя в три действия какво се случва, когато човек остави Господа, своя Бог.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

„И по-младият от тях каза: Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота.“

Тези думи ни показват обикновения човек в неговото естествено състояние, в което той все още вярва в Бога и е религиозен. Но той не знае нищо за Божието спасение чрез Иисус, за новородението и за живота с Бога. Сигурен съм, че тук мнозина от нас ще видят себе си.

Синът все още е при баща си, както и всеки човек се ражда в близост до Бога. В Библията се казва: „Той не е далеч от всеки един от нас“ (Деяния на апостолите 17:27).

Синът дори говори с баща си. Но каква жалка молитва е това! „Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота.“ От тези думи лъха ледена студенина. Така стои и необърнатият човек пред своя Бог — леденостуден. Виждал съм хора, за които е страшна трагедия смъртта на кучето или на папагала им. А за Бога не са пролели нито една сълза. Виждал съм хора, които целите сияят от щастие, защото са им увеличили заплатата. А бащинската любов на Бога никога не е развълнувала сърцата им.

Изпитайте себе си, приятели — дали не сте и вие така студени! Тогава, колкото и да сте религиозни, сте изгубени деца.

Как се моли синът? „Тате, дай ми...“ Да, и човекът, който не е новороден, също се моли. Но колко жалко се моли! В тази молитва няма никаква благодарност за всички добрини на Бащата. Тя не е израз на сърдечна любов. О, ни най-малко! „Тате, дай ми!“ Човек се нуждае от Баща си само когато иска нещо от Него.

Ти се отнасяш с Бога като с келнер. Един келнер не ти е важен, нали? Той само трябва да донесе нещо прилично. Така се държиш с Бога. Искаш нещо от Него, но не и Него Самия.

„Дай ми!“ — казва синът. С това той открива сърцето си. Да, такава е нашето сърце — ние се интересуваме само от себе си. Какво ме е грижа за баща ми — мисли си синът, — и какво ме е грижа за брат ми. Аз си искам своя дял. „Тате, дай ми!“

Това „Аз“, което иска да наложи своето, докарва сина до нищетата. Оттам идват и всички наши беди, терзания, вражди. О, какво блажено избавление е, когато нашето тлъсто „Аз“ бъде разпънато заедно с Христос!

„Тате, дай ми!“ Виждате ли, притчата е доста невероятна история. Един земен баща вероятно би отказал молбата на сина си. Но Бог е различен. Той оставя хората да вървят по собствените си пътища. И така, Той дава. Да, Бог дава непрестанно — живот, здраве, пари, имот, храна, облекло, слънце, дъжд. Той дава и Своя Син, „за да имаме живот, и да го имаме изобилно“.

А синът взима. Никъде не се чува да казва „благодаря“! Такива сме ние.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

„... и отиде в далечна страна.“

В така описаното положение човек не може да остане за дълго. „Човек трябва да има някаква вяра“ — казват хората. Под това разбират, че е много добре да си имаш един Бог за закрила и утеха. Обаче Бог изисква да спазваме заповедите Му: „Почитай баща си и майка си!“, „Не прелюбодействай!“, „Не убивай!“, „Не кради!“, „Не лъжесвидетелствай!“. Е, това вече става досадно за сина. Човек не иска постоянно да вижда укорителни погледи ако вземе, та му отпусне малко края. Никой не иска непрекъснато да го гризе съвестта. Веднъж един човек ми каза: „Аз изпълнявам дълга си. И ако Бог изисква нещо повече, значи е някакъв дребнав педант“. Така говори необърнатият човек, който се чувства натясно в Божията близост.

И тогава той взема решение. Не веднага. За момент и сам се изплашва. Четем: „И не след много дни...“ Не е малко нещо да обърнеш гръб на своя Бог! Но после синът заминава. „И той отиде в далечна страна.“ Гръцкият текст може да се преведе и „в широка земя“. Ех, колко е широк светът без Бога! Милиони хора живеят без Него и са щастливи и свободни. Ето на! За какво му е на човек да се държи за този изостанал и закостенял бащин дом?! Идва време да си отидеш!

Господ Иисус разказал тази история в Юдея. И трябва да обърнем внимание на една забележителна подробност. В страната на Иисус свинете били считани за нечисти. А в широката земя, в която отишъл изгубеният син, имало свине. Там разликата между чисто и нечисто била заличена. И това привличало младия човек. „Прекрасно! — казвал той, — страна без ограничения!“ Тук младите мъже спели с приятелките си и в това нямало нищо лошо. Човек можел да лъже и го смятали за умен. Можел да вдига скандали и да псува, колкото иска. И така, той заминал. Не, измъкнал се крадешком.

Далеч от баща си. Колко много хора си отиват така от Бога! Ако тук има някой, който тъкмо си стяга багажа, искам да му кажа: Отсега

нататък животът на младия мъж е белязан от думите: „Познай и виж, че е зло и горчиво това, че си оставил ГОСПОДА, своя Бог“.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

„И там пропиля имота си с разпуснатия си живот.“

Интересно е как разказва Иисус. Ние с удоволствие бихме научили подробности за това време, нали? Но такава е Библията. Когато говори за греха, се задоволява само с едно изречение: „И там пропиля имота си с разпуснатия си живот“. Не е необходимо да ни се описва живота без Бога. Ние добре го познаваме.

И така, младежът живее, сякаш би могъл да живее така цяла вечност. Но нещата не продължават безкрайно по този начин. И при нас е така. „На хората е определено веднъж да умрат, а след това — съд“ (Послание към Евреите 9:27).

Но нека оставим сега изгубения син и да погледнем още веднъж назад. Какво прави бащата? От часа, в който синът си тръгва, той започва да чака дали изгубеното му дете няма да се върне. Той изпраща подире му потоци от любов. „Простирах ръцете Си цял ден“ — казва Бог в словото Си.

Има една покъртителна картина от художника Бурнанд. Бащата стои на покрива на къщата си и се оглежда за сина. Засенчил е очи с ръка и се взира в далечината. Цял е копнеж, любов и очакване. Знаеш ли, че Бог така се оглежда за теб?

Но Той прави и много повече: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

ЖИВОТ ДАЛЕЧ ОТ БОГА

А след като пропиля всичко, настана голям глад в онази страна и той изпадна в лишение. И отиде и се свърза с един от гражданите на онази страна, който го прати на полетата си да пасе свине. И желаеше да се насити с рошковите, от които ядат свинете; но никой не му даваше.

Лука 15:14-16

Когато си говоря с хората за спасението, много често се натъквам на една фатална заблуда. Човек, който не е новороден, ми казва: „Аз също вярвам в Бога“. Ех, приятели, де да можем да минем само с това! Изгубеният син също е вярвал в баща си. Нито за миг не се съмнявал, че там, някъде далеч, е баща му. Но бедата му идвала оттам, че самият той бил толкова далеч от баща си.

Същото е и с нас. Дали вярваме, че Бог съществува, или не — това няма никакво значение. Въпросът е имаме ли мир с Бога. Живеем ли с Бог и чрез Него?

Текстът ни показва един живот далеч от Бога. Или по-точно казано, притчата ни показва до какво води един живот далеч от Бога. Този живот, разбира се, има и весела, забавна страна. Казва се: „И той отиде в далечна страна и там пропиля имота си с разпуснатия си живот“. Било е безкраен празник. И тримата властелини на този свят — пожеланието на очите, пожеланието на плътта и гордостта на живота — са си разигравали коня на воля.

Но това продължава само за кратко време. После става ясно какво означава в действителност живот далеч от Бога.

ЖИВОТ В ГЛАД

„А след като пропиля всичко, той изпадна в лишение.“ Понататък се казва: „И желаше да се насити с рошковите, от които ядат свинете, но никой не му даваше“.

Чух за едно семейство, с което се е случило така, както с блудния син. Това били хора, на които всичко им вървяло много добре. И когато един ден верен свидетел на Иисус им предложил да приемат Спасителя в сърцата си и в дома си, те се усмихнали снизходително. Мъжът казал: „О, ще се справим и така. Ние сме просветени хора“.

Няколко години по-късно синът им се скарал с тях и избягал от къщи. Майката лежала болна в постоянно страдание. Викала дъщеря си, но тя все била навън, за да се забавлява. Мъжът седял отчаян в офиса си и се опитвал да спаси пропадащия си бизнес. „Е, почерпете сега сила, утеха и надежда от вашето просвещение!“, подигравал им се дяволът. „И те изпаднаха в лишение.“

Но няма нужда да се стига чак дотам! Помислете само за Закхей, който седи горе на черницата с жадно сърце. Той има пари и имот. Но бедната му душа загива от глад.

Прочутият оратор Цицерон веднъж казал: „След като преживях толкова много, не откривам нищо, което би ми донесло покой“.

А колко явно става това лишение, когато дойде смъртта! Кажи, какво ще те утеши пред лицето на смъртта? Преживените удоволствия? Те само ще те обвиняват. Парите ти? Тях ще трябва да оставиш. Изпълненият ти дълг? Той няма да те отведе в небето. Тогава ще си в положението на безбожния английски крал Хенри VIII. Той гаврътнал още една чаша вино и заявил: „Е, господа, сега всичко свърши — царство, душа, тяло и живот“.

За изгубения син се казва: „Той изпадна в лишение“. Е, толкова ли било лошо положението? Не живеел ли в богата, широка страна? Той се оглежда наоколо. И изведнъж вижда тази страна в съвсем нова светлина — тук цените постоянно растат!

Да, така става. Първо светът ти изглежда прекрасен. Но когато душата ти изпадне в беда, тогава откриваш, че този свят гладува!

Наоколо е пълно с умиращи, гладуващи души! Душата живее единствено от Божието слово. И от този Спасител на грешниците, който е казал: „Аз съм хлябът на живота“. Но светът е пренебрегнал и отхвърлил тази храна. И нищо чудно, че цари тежък духовен глад.

„И настана голям глад в онази страна.“ Този глад вече е започнал. За него четем в книгата на Амос 8:11-13: „Ето, идват дни, заявява Господ Бог, когато ще изпратя глад на земята — не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане на словата на Господа. Ще се скитат от море до море и от север до изток; ще обикалят да търсят словото на Господа, но няма да го намерят. В онзи ден красивите девизи и юношите ще припаднат от жажда.“

Бедният свят! Колко са добре Божиите деца. „Праведният яде до насищане на душата си“ (Притчи 13:25). Те имат хляба на живота — Исус. И те се хвалят: „Господ е сила моя и щит мой. На Него се упова сърцето ми и ми се помогна, затова сърцето ми ликува и ще Го прославя с песента си“ (Псалм 28:7).

ЖИВОТ В УНИЖЕНИЕ

„И отиде и се свърза с един от гражданите на онази страна, който го прати на полетата си да пасе свине.“ Това е бил неприятен ход за изнежения млад мъж. Но така става. Който пренебрегва любовта на Бащата, ще изпита студенината на хората. Който не иска да отиде при Господа, разчита на хора и става техен слуга.

„... който го прати на полетата си да пасе свине.“ Без много приказки и молби. Сурова необходимост. Да, светът му бил приятел. Заради този приятел той пожертвал баща си и Бога. И сега светът се отнасял към него по своя си начин. „И така, познай и виж, че е зло и горчиво това, че си оставил ГОСПОДА, своя Бог.“

Трябва да кажем няколко думи за „гражданина“ на тази чужда, далечна на Бога страна. Известният проповедник Теремин казва за него: „Кой е той, този гражданин? Този образ, който Христос умишлено оставя забулен в мрак? Този, който живее в страната на убийствения, вечен глад? Този господар, при когото се хващат на работа онези, които са оставили служението си на Бога? Няма да го назоваваме. Нека само вземем решение да бягаме от греха, чрез който той ни владее.“

„... който го прати на полетата си да пасе свине.“ Иисус разказа тази история в една страна, където свинете се смятат за нечисти. Всички разбирали какво означава това — сега синът бил напълно затънал в света на нечистотата и трябвало да му служи.

Така става с греха. Отначало си играем с него. После той ни завладява и унижава. Първо го желаем — а после нямаме избор. Дяволът отначало обещава свобода, а после оковава във вериги. Каква полза, че блудният син скърцал със зъби в своето унижение! Той бил принуден да живее в света на мръсотията.

Д. Хумборг казва: „Не само в ада е скръб. Скръбен е и пътят дотам. Колко хора, които биха живели добре в Бащиния дом, и които някога са изпитали Божия мир, живеят кучешки живот, който е ад още на земята. В колко бракове, в колко семейства, в колко мъчения на

работното място се провиждат злоещите отблясъци, които адът вече хвърля върху живота на хората“.

Живот без Бога е живот в унижение. Но обратното също е вярно. Живот с Бога, живот в благодатта, е възвишен и свободен живот. В хвалебствената песен на Анна се казва: „Бог въздига бедния от праха и издига сиромаха от буницето, за да ги сложи да седят с благородните; славен престол им дава в наследство.“ (1 Царе 2:8).

ЖИВОТ В САМОТА

Тук има една потресаваща думичка — „никой“. „Но никой не му даваше“. О, млади човече, къде са твоите някогашни приятели? Къде потънаха? Разбираш ли сега, че нямаш никакви приятели? А единствения, който ти мислеше доброто, него ти изостави. Виждаш ли сега, че твоите приятели изобщо не са държали на теб? Искали са нещо *от* теб. А за теб самия хич не ги е било грижа. Сега си безкрайно самотен.

Виждали ли сте медната гравюра на младия Дюрер, която изобразява блудния син? На нея има голям селски двор и обширна земя. Но надлъж и нашир не се вижда никакъв човек. Само блудния син! Коленичил сред грухтящите свине, той кърши ръце.

Напълно изоставен! Живот без Бога прави човека изключително самотен. Опитът потвърждава това. Помислете за самотния край на Юда!

Колко по-различно е в Бащиния дом! Приятели, преживял съм времена, когато дни наред не виждах нито един човек. Но тогава изпитах как Иисус изпълнява словото Си: „И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света“ (Матей 28:20). Изживях единението в Светия Дух с победоносната църква, с небесното множество, с братята и сестрите, които се бореха заедно с мен! „О, как обичам, Господи, твоите — онези, които Те търсят, които мислят за Теб...“

ПРОБУЖДАНЕТО

ПЪРВА ЧАСТ

А като дойде на себе си, каза: Колко наемници на баща ми имат хляб и в излишък, а пък аз умирам от глад!

Лука 15:17

Има едно детско стихче, в което се казва: „Аз съм мъничко детенце и имам само малко сила. Как бих искало да се спася, но не зная как да стане“.

Мисля, че това се отнася за много хора. Те искат да са спасени, искат да са в мир с Бога, искат един ден да отидат на небето — но не знаят как да стане това.

Такива хора ще помоля сега да внимават добре и да отворят ушите и сърцето си за Божието слово. Защото в тези и в следващите стихове Господ Исус ни показва много ясно пътя към вечното спасение.

Когато моят баща лежеше на смъртно легло, той каза веднъж доста весело: „Как бих искал да се спася, а и зная как да стане“. Как бих желал всички да станем такива хора, които да могат да говорят така!

Първата крачка по този път е пробуждането.

ТОГАВА ЧОВЕК ВИЖДА НЕЩАСТИЕТО СИ

„А пък аз умирам от глад“ — казва изгубеният син. Човекът без Спасителя е така ужасно окаян. Ужасно окаян през живота си, още повече при смъртта си и най-вече пред Божия съд. Навсякъде може да каже: „Аз загивам“.

Как е стигнал изгубеният син до това жалко положение? Целият му живот се е градил върху едно нещо: „Аз искам да задоволя желанията си“. Отначало е било желанието за света: „И той отиде в далечна страна“. После идват редица низки страсти. Само три изречения описват живота на младежа. И те свидетелстват, че той е имал само един стремеж — да задоволи страстите си: „И там пропиля имота си с разпуснатия си живот“. „Изпояде имота му (на баща си) с блудниците.“ „И желаше да се насити с рошковите, от които ядат свинете.“

Желания! Страсти! А краят на всички усилия да се задоволят желанията: „Умирам от глад“. Това е илюстрация на живота на човек, който не знае нищо за живота с Бога.

Гърците са имали странни представи за отвъдния свят. Но в тези представи се крият някои истини. Например те разказват за Данаидите, които в подземния свят трябва да пълнят едно буре. Бурето обаче е пробито. Отдолу всичко изтича. И те работят и се мъчат безкрай, но целият им труд е напразен.

Така става и с човека, който се стреми да задоволи страстите си. Но той пак не спира да се опитва — чак до вечната гибел.

Никой ли не може да прекрати това мъчение? Може, Светият Дух може! Той може да подтикне хората да прекратят безсмисления си труд. Това е пробуждането. Тогава човек идва на себе си. И вижда окаяното си положение. „А пък аз умирам от глад.“

ТОГАВА ЧОВЕК ЗАПОЧВА ДА ТЪГУВА ЗА БАЩА СИ

Да разбере човек колко е окаян без Иисус, вече е голямо нещо. Но за „пробуждането“ е необходимо нещо повече. Мнозина са осъзнавали нищетата на своя живот, но не са стигали по-далеч. Тук се сещам за безбожния философ Волтер, с когото Фридрих Велики често е общувал. Той е казал: „Бих желал никога да не съм се раждал“. И Гьоте, който е имал всичко, което човек може да си пожелае — богатство, слава, почит, — казал на Екерман: „Всъщност животът ми е бил само мъка. И мога да кажа, че от всичките 75 години на живота ми не се събират и четири седмици на истинско задоволство. Всичко беше едно вечно търкаляне на камък, който трябваше да се вдига отново и отново“. Това е същото, което казва и блудният син: „Аз умирам от глад“. И при все това, тези хора не са стигнали по-далеч. Защо? Защото никога не са се запитали: „Каква е причината да съм толкова нещастен?“.

О, тревожно, неспокойно човешко сърце! Запитало ли си се някога: „Защо съм толкова нещастно?“. Изгубеният син знаел отговора: „Защото съм така далеч от баща си“. Той казва: „Колко наемници на баща ми имат хляб и в излишък, а пък аз умирам от глад“.

Това е истинското пробуждане — да изпиташ носталгия по своя Спасител.

Изпитвали ли сте някога носталгия? Мисля, че нашето жестоко време вече почти не я познава. Веднъж, като момче, родителите на мой приятел ме поканиха да прекарам ваканцията на вилата им. Заминах с тях с голяма радост. Но там ме връхлетя носталгия. Хората правеха всичко, за да ме зарадват и развлекат. Но нищо не помагаше. Веднъж, когато отивахме на църква, пощальонът ми даде едно писмо. Беше от малката ми сестричка. Тя още не можеше да пише, беше написала само два реда с букви *и* и *е*. Но това никакво писмо ме трогна. Седнах в църквата и плаках сърцераздирателно.

Така става със сърцето, което се е пробудило. По-рано може би сме дискутирали за християнството и сме говорили много мъдри неща. Но сърцето е оставало студено. Когато сърцето се разбуди, тогава

човек знае само едно: „Както еленът желяе водните потоци, така душата ми желяе Теб, Боже“ (Псалм 42:1). Тогава сърцето подскача от всяко побутване, от всеки зов на Добрия Пастир.

Когато сърцето затъгува за Иисус, светът веднага се опитва да ни разсее и утеши. Горко ни, ако успее!

Колко е чудна носталгията по Иисус! Блажен, който се пробуди така. Той е на правия път. Когато едно сърце се разтъжи за Иисус, тогава започва животът. За такъв човек има голяма надежда.

ТОГАВА ЧОВЕК РАЗПОЗНАВА НАЙ-ЗЛИЯ СИ ВРАГ

При пробуждането си изгубеният син направил едно ужасно откритие. Той забелязал, че досега е живял в мир с най-злия си враг. Този враг бил самият той.

Досега смятал всевъзможни хора за свои врагове — баща си, неверните си приятели, жестокия собственик на свинете. И преди да се пробуди, той правел като всички обикновени хора — размахвал юмруци на всички страни. Сега обаче станало нещо друго. Той вдигнал ръка срещу себе си. Вече трябвало да се справи със самия себе си. Сега видял кой е източникът на всички беди — неговото собствено непокаяно и непокорно сърце. Ударът се насочил към него самия. И бил много тежък. Той нокаутирал собственото си Аз.

Скъпи приятели, как се отнасяме към себе си? Докато се харесваме, докато се оправдаваме сами, докато галим егото си и се обичаме, не може да ни се помогне. Когато се пробуди, човек насочва удара към себе си. Той разбира какво означава да се счита за мъртъв с Иисус Христос, за да може и да ходи с Него в нов живот.

ПРОБУЖДАНЕТО

ВТОРА ЧАСТ

А като дойде на себе си...
Лука 15:17а

Колко често ни се е случвало през последната война: Тъмна нощ. Всичко спи. Изведнъж в далечината се чува тътен — противовъздушната отбрана! И после се почва. Сирените запищяват пронизително. Някои въпреки това продължават да спят. Но повечето се събуждат. Наистина, такова събуждане е много неприятно. Но то е спасило живота на мнозина.

В духовния живот също има пробуждане. Състоянието на човека, който не е новороден, е сравнено в Библията със сън — дори със смърт. Ненороденият човек е мъртъв за Бога. Той е мъртъв в своите грехове и в самочувствието си за праведност. И ако не бъдем събудени, сме изгубени завинаги.

Но — слава на Бога! — сирената на Божието слово все още предупреждава. Наистина мнозина искат да млъкне, понеже смуцава съня им. Но блажени сме, ако сънят ни се наруши! Блажени сме, ако се събудим! Дори да боли — това е животоспасяващо. Нашата притча описва едно пробуждане.

ТОГАВА ТОЙ ДОЙДЕ „НА СЕБЕ СИ“

Преводът на Мартин Лутер гласи приблизително: „Тогавата той се удари по челото“. Но буквално в текста на гръцки е: „А като дойде на себе си“. Аз бих искал първо да насоча вниманието ви към думичките „на себе си“.

Човек стига до всичко. Само не и до себе си. Той има време за всичко. Само за себе си няма време. Ти имаш време за работата си, време за почетните си длъжности, време за вестника си, време за кръчмата, време за клуба си. Имаш време за празни приказки, за кино — а кога ти остава време за теб самия? „О — ще кажеш, — имам време и за себе си.“ Така е! Имаш време за себе си. И какво правиш през него? Търсиш с какво да се разсееш.

Д. Хумбург казва в едно тълкуване на този текст: „Нека помислим какво означава думата разсейване. Както някой разпръсва семе във въздуха, така и хората търсят да се разсеят. Не остава време човек да разсъди, да размисли за самия себе си. Някои хора така успешно са се разсеяли, че изобщо повече не могат да се съберат до смъртния си час. И тогава се вижда как се опитват да се съберат, но не успяват. Всичко се разпръсва отново. Никой да не си мисли, че тогава ще може да се обърне и да повярва“.

Така човек отива навсякъде, опознава всичко. Само „на себе си“ никога не идва.

Голямо нещо е да се случи това! При изгубения син станало: „А като дойде на себе си...“. Той дошъл при самия себе си — у дома си. Но как само изглеждало там! Бездънна мизерия — „... а пък аз умирам от глад“. Намирал се сред развалините на греха.

Слушатели мои, кога ще дойдете и вие *на себе си*? Имали сте време за много неща. Кога ще отделите време да си направите вътрешна равностметка? Резултатът ще бъде потресавач. Затова не отлагайте! Кога ще намерите време да се погрижите за себе си? Не за храна и облекло, не — за спасението на душите си, за мир с Бога, за това, което ще се случи с вас след смъртта.

Терстеген казва: „Остави нищожното, върши важното!“.

ТОГАВА ТОЙ ДОЙДЕ НА СЕБЕ СИ

След като подчертахме думичките „на себе си“, бих искал да насочим вниманието си към цялото изречение. „А като дойде на себе си...“ Сигурно ни се е случвало да будим човек, който спи и сънува сладки сънища. Тогава знаем какво означава „да дойде на себе си“. Повечето хора сънуват. И животът им е като объркан сън. Мойсей казва в Псалм 90: „Те са като сън“. А в една стара войнишка песен се казва: „Той рече — животът ни е само сън“.

Блудният син бил разбуден от неволята. Някой беше казал: „Неволята е черното куче на Бога, което разбужда спящите и заблудени овце и ги връща в стадото на Христос“. Ако стане така, неволята е изпълнила предназначението си.

Но Бог има и други средства за събуждане на хората. Важното е това да се случи.

„А като дойде на себе си...“ Наскоро четох за един, който пиел много. В опиянението си стигнал до скандал и намушкал приятеля си. „И тогава дошъл на себе си“.

Човекът, който не е новороден, постоянно живее като в опиянение. И как иначе. В противен случай изобщо не би издържал. А средства за опияняване има много. За едни е алкохол, за друг са влечения и страсти. Трети е опиянен от парите, четвърти — от властта си, пети — от политиката, шести — от притесненията си да не пропусне нито един шанс. Седми е опиянен от киното и т.н. и т.н.

Преди време четох биографията на един човек на име Паоло Шварц. Като елзасец, той бил осъден от французите на доживотно заточение в Кайен. И разказва: „Ние бяхме в лагер в Марсилия. Видяхме да приближава така нареченият кораб на мъртвците, който трябваше да ни откара на дяволските острови. Тогава всички изпаднаха в отчаяние. Всеки продаваше, каквото му бе останало, и си купуваше ракия. После всичко потъна в безпаметното опиянение“.

Така прави светът, докато се движи към ада.

„А като дойде на себе си...“ Тогава душата му отворила очи. Той се хванал за главата. Извикал: „Аз не искам да загина! Искам у дома“.

при баща си!“

Християните са будни и следователно трезви хора. Опиянените хора в света ни се сърдят за това. Но нищо не може да се направи. На десет места в Новия Завет има подобни напътствия: „Да бъдем будни и трезви“ — казва апостол Павел. А апостол Петър напомня: „Бъдете трезви и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде при явяването на Иисус Христос“. И на друго място: „Постоянствайте в молитва и бдете“.

ТОГАВА ТОЙ СЕ УДАРИ ПО ЧЕЛОТО

Така превежда Мартин Лутер. И това е толкова уместно и проникновено, че искам да му посветим още няколко минути.

Необърнатият човек няма мир. И затова той удря. Но не по себе си, а наоколо си. Оплаква се от хората, негодува срещу обстоятелствата. И обвинява Бога.

Но изгубеният син не обвинил приятелите или баща си, нито пък суровия стопанин на свинете, а самия себе си. О, благотворен час!

„Тогавата той се удари по челото“. Ние обикновено се отнасяме много деликатно към себе си. Съжаляваме се, оправдаваме се. Блудният син не направил така. Той *се ударил* по челото. Това бил тежък удар, който разбил лекомислието, напълно сломил предишния човек. И сега се казва: „Ще стана да отида при баща си“. Без този удар той би изпаднал в отчаяние. Дяволът иска да ни доведе точно дотам. Помнете Юда!

О, целебен удар! Той става начало на истинския живот.

ВАЖНОТО РЕШЕНИЕ

Ще стана да отида при баща си.
Лука 15:18а

Тази случка се разиграва през 60-та година след раждането на Христос. В голямата съдебна зала в Кесария се тълпят офицери и видни граждани. С голям блясък влизат римският управител Фест и неговите гости — цар Агрипа и царица Верникия. Но не тези царски особи са в центъра на вниманието. Всички очи се обръщат към един съвсем обикновен човек, изведен от затвора. Този човек е апостол Павел.

Агрипа подвиква на Павел: „Позволява ти се да говориш за себе си“. Тогава Павел издига ръка и започва да говори. Говори с пълномощието на Светия Дух. Думите му се леят със сила и плам. Оставят дълбоко впечатление у всички. А Агрипа казва потресен: „Още малко и ще ме убедиш да стана християнин“ (Деяния 26:28).

Ужасни думи: „... още малко“. Още малко и щях да имам мир с Бога. Още малко и щях да се освободя от примките на греха и смъртта. Още малко и щях да съм спасен и блажен завинаги.

Колко ли хора има тук, за които може да се каже: „Липсва още малко, за да се новородят“. Малко е, но липсва.

При изгубения син не било така. При него вече нищо не липсвало. И окаеният му живот влязъл в релси. Защо? Защото в правилния момент той взел важното решение: „Ще стана да отида при баща си“.

ЕДНО НЕОБХОДИМО РЕШЕНИЕ

Веднъж исках с моите деца да изменим с велосипеди пътя от Зиген, през Рьодген до Хайгер. Но малко след Зиген се залутах и вече не намерих верния път. Това стана, защото пътят не беше ясно обозначен.

Но по пътя към вечния живот никой не е обречен на такова нещо. Пътят ни е ясно описан в Библията. И ако някой се изгуби, ще трябва да признае: „Вината е моя“.

И точно тук историята за изгубения син е много важна. Вече чухме: първата стъпка по пътя към живота е пробуждането. „Той дойде на себе си“. Когато се пробуди, човек осъзнава окаяното си състояние и усеща носталгия по своя Баща.

Но ако изгубеният син си беше останал дотам, той никога не би се отървал от свинете. Той веднага направил следващата крачка и взел решение: „Ще стана да отида при баща си“.

За мен е голяма радост да видя, че някои хора са събудени чрез Божието слово. Но защо са толкова малко онези, които стават и отиват при своя Спасител? Вие сте като хора, които са събудени през нощта от сигнала за въздушна тревога и в полусън се питат: „Дали да стана? Или не?“.

Да, трябва да станеш, щом видиш, че нещата при теб трябва да се променят, щом Добрият Пастир те вика и Светият Дух те предупреждава! Някои си мислят, че всичко ще се нареди от само себе си. Само трябвало да се оставиш на течението. И то щяло да те отнесе до целта.

Не, за това е нужно твърдо решение. Нека поясня това с един пример. Библията често сравнява човешкия свят с море. Е, в морето има течения. В човешкото море има едно мощно течение — надалеч от Бога! След грехопадението Адам се скри от Бога. Каин побягнал от лицето на Господа. А в Псалм 2 се казва: „Земните царе застават и управниците се съветват заедно против Господа и против Неговия Помазаник: Нека разкъсаме връзките им!“. Дори в края на времената хората няма да призовават Бога, а ще викат към планините и скалите:

„Паднете върху нас и ни скрийте!“. Течението в света се отдалечава от Бога. И който се остави то да го носи, ще бъде отнесен в погибел.

Необходимо е твърдо решение да се бориш срещу течението. Необходимо е решението: „Ще стана да отида при баща си“.

ЕДНО ТРУДНО РЕШЕНИЕ

Мисионерът Хофман ни разказа веднъж за едно кръщение в Нова Гвинея. Там туземците палели голям огън и тези, които щели да се кръстят, пристъпвали към него и хвърляли в огъня своите идоли и магически предмети. Приближила се и една жена — съвсем бавно и колебливо. Държала в ръце своите идоли. Те стояли още в дома на родителите ѝ. Сърцето ѝ често се уповавало на тях. Сега тя стояла до огъня с идолите в ръка. По лицето ѝ била изписана страшна душевна борба. После тя изведнъж запратила идолите в огъня и паднала в безсъзнание.

Блудният син не изгубил съзнание. Но и при него се случило нещо подобно. Спомнете си само как бил тръгнал от дома си! А сега такава завръщане. „Ще стана да отида при баща си.“ Това означавало: Ще запаля огън и ще хвърля в него цялата си любов към света, която ме привличаше; цялата си гордост и високомерие, които ме изгониха от дома; цялата си самоувереност. Да, цялото си минало искам да хвърля в огъня, всичките си амбициозни планове, всичките си необуздани страсти, връзките с приятелите си — всичко в огъня и край! И след това изцяло и безусловно ще се предам на баща си.

Казва се: „Ще стана да отида при баща си“.

Решението за обръщане е трудно. То не е за повърхностни и лекомислени сърца. Не е за хора, които искат да бъдат само малко християни. Това е много сериозно решение.

И при все това ви съветвам да вземете това тежко решение. Защото:

*Който на Господ изцяло не се предаде,
ах, колко окаян живот води той.
Не намериш ли смелост във своето сърце,
душата ти бедна не ще има покой.*

ЦЕЛЕБНО РЕШЕНИЕ

„Ще стана да отида при баща си.“ В това изречение се крие една дума, която ни показва защо това решение е целебно. Това е думата „баща“. Изгубеният син не е искал да се покори на някакъв жесток господар. Той искал да отиде там, където тялото и душата щели да бъдат у дома, където нямало да гладува и да бъде унижаван, където едно бащино сърце преливало от любов — там, където му било мястото.

Като ви моля и вие да вземете това решение, това не означава, че ви вербувам за някаква организация или че искам да ви спечеля за моите възгледи, или да ви убедя в някакво морално учение. О, не! Бащата в притчата е образ за Господ Иисус. Към Него се обръща човек. Изгубеният син се прибрал от свинете в дома на баща си. Който се обърне към Иисус, преминава от грях и позор в положение на Божие дете, от нощ и студ — в ялната слънчева светлина, от властта на тъмнината — в царството на възлюбения Син, от смърт — в живот, от робството на греха — в свободата, от безнадеждност — към сигурната надежда за вечен живот.

Иисус не изпитва към нас някаква платонична и хладна симпатия. Той „беше предаден за нашите прегрешения и беше възкресен за нашето оправдание“ (Римляни 4:25).

Магнитната стрелка не се успокоява, докато не се насочи на север. Кръстът на Иисус е единствената посока, в която неспокойната съвест намира покой.

Натам ви призовавам. Не усещаш ли и вътрешния зов: „Къде ще ми е по-добре отколкото при Теб? За мен, окаян сиромаш, ти си приготвил дарове безброй“.

Затова: „Ще стана да отида при баща си“.

ПОКАЯНИЕТО

И ще му кажа: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си!

Лука 15:18б-19

В Деяния на апостолите ни е разказана историята за ковчезника на Етиопия. Той бил влиятелен човек в царството на царица Кандакия. Но цялото богатство, цялата власт и всички удоволствия в света не могли да заситят душата му. Той се чувствал така: „Както еленът желае водните потоци, така душата ми желае Теб, Боже“ (Псалм 42:1). В сърцето му имало силен копнеж за спасение. Затова той потеглил към Ерусалим. Но и там, в храма, не намерил мир. Тогава си купил книгата на пророк Исаия. И по пътя обратно, докато седял в колесницата си, я четял. Но не я разбирал — докато Бог не изпратил апостол Филип да го пресрещне. Той му обяснил как се спасява човек, така че велможата повярвал, намерил мир и продължил радостен към дома. (Деяния 8:26-40).

И днес много хора ходят по света с изгаряща жажда за спасение в сърцата си. За тях историята за изгубения син е изключително важна. Защото чрез нея Господ Иисус ни показва нагледно пътя за спасение.

Вече чухме за пробуждането („... дойде на себе си“) и за целебното решение („Ще стана да отида при баща си“). Днес идва ред на най-важната и най-трудната крачка от спасителния път — покаянието.

ПОКАЯНИЕТО Е ПРИЗНАНИЕ

„Тате, съгреших“. Това са най-трудните думи, които човек може да изрече.

В началото на миналия век в Щутгарт живял благословеният пастор Дан. Веднъж той срещнал един член на църквата, майстор шивач и го попитал: „Защо никога не идвате на Господната трапеза?“. А той отвърнал: „Ами, виждате ли, господин пастор, не обичам да идвам, защото при изповедта човек трябва да каже: Аз, бедният грешник“. Отговорът на пастора бил: „Тогава просто казвайте: Аз, високомерният шивач“.

Колко добре разбираме шивача! Мисля, че това е най-важната и най-трудна част от работата на Светия Дух — да доведе един човек дотам, да отдаде дължимото на истината и каже на своя Бог: „Аз съгреших“.

Забележете, че блудният син не казва: „Направих грешки. Съжалявам“. На такива самопризнания сме готови при нужда. Но не става въпрос за болезнената и омразна дума „грех“. „Аз съгреших“.

Също така изгубеният син не казва: „Май сбърках. Но за това бяха виновни хората и обстоятелствата“. Такива изповеди нямат никаква стойност.

Той не каза така: „Е, ние всички сме грешници“. Не, той говори за себе си. „Аз съгреших“. Става въпрос за това „Аз“. Веднъж един пастор посетил една възрастна жена от църквата си и ѝ прочел нещо от Писмото до римляните. Когато стигнал до мястото, където се казва: „Всички съгрешиха“, жената закичала утвърдително. Пасторът повдигнал очи и запитал: „Това вярно ли е?“. „Да, вярно е.“ „Тогава изповядайте греховете си.“ Жената подскочила: „Кой какво ви е разказвал за мен? Та аз съм почтена жена. Не съм направила нищо лошо!“. Ето, това е. Съгласяваме се, когато се казва: „Всички съгрешиха“. Но изгубеният син каза: „Аз съгреших“. Това „аз“ — то е важното!

Няма да намерим мир, преди да сме изrekli тези думи. Давид казва в Псалм 32: „Когато мълчах, се разложиха костите ми... Понеже

денем и нощем ръката Ти тежеше върху мен... Изявих Ти греха си и вината си не скрих“. Блажен онзи, който разтовари съвестта си.

Тук трябва да кажа и още нещо. „Аз съгреших“ — това е сбогуване с греха. Веднъж говорих с един висш чиновник за духовни неща. Той ми каза: „Ами да, днес ходя от време на време на църква, все пак човек има нужда от утеха“. После продължи: „Знаете ли, аз имах доста буйна младост“. После ми смигна и на лицето му се изписа такова хитро изражение, че веднага разбрах какво има предвид. Вижте, той наистина малко се беше променил, но все още обичаше греха. Това не е покаяние.

При изгубения син е било съвсем друго. „Аз съгреших“. Това е уплаха. Това е страдание. Това е отвращение. Това е сбогуване с греха.

ПОКАЯНИЕТО Е ПРИСЪДА НАД САМИЯ СЕБЕ СИ

„Не съм вече достоен да се наричам твой син“. Току-що видяхме, че блудният син вече не харесва делата си. Но той стига и по-далеч: „Не съм вече достоен“. Това означава, че той вече не харесва и самия себе си.

Най-мощната сила в живота на всеки човек е удовлетворението от себе си, любовта към себе си. И едва когато то се разклати, се стига до покаяние. Каква сила на Святия Дух е необходима, за да се разклати самолюбието на човека и той да загуби любовта към самия себе си!

Тук трябва да вметна нещо. Светът се подиграва на това и смята, че е признак на нищожна робска психика човек да каже: „Не съм достоен...“. Какво трябва да отговорим на това? Истината, дори да е унижителна, е винаги по-добра от самовнушението. Но хората в света не усещат действието на Божия Дух. И те приличат на слепец, който се хвали със слепотата си пред виждащите.

Човекът има три основни способности: разум, чувства и воля. И мнозина, дори и някои християни, си мислят, че Божието слово се обръща главно към тези три качества. Някои например са интелектуални християни. Те имат много познания. Но животът им е мъртъв за Бога. Други са емоционални християни. Те се чувстват вдъхновени от всяка „прекрасна“ проповед. Но в ежедневието им всичко си остава постарому. Трети са волеви християни. Те полагат всички усилия да принадлежат на Господа. Но претърпяват корабкрушение.

Божие слово не е насочено предимно към разума, към чувствата или към сърцето на човека. То се насочва по-дълбоко. Много по-дълбоко! То се цели в нашата съвест, в нашата спяща, притъпена, хиляди пъти изнасилвана съвест. Едва когато съвестта ни се пробуди и се почувства засегната, ние навлизаме в света на истината. Тогава човек се вижда в истинската Божия светлина. Изгубва радостта от самия себе си и признава, може би със сълзи: „Не съм достоен да се наричам Твое дете“.

Веднъж в една компания всички обсъждали грешките на други хора. Направило впечатление, че един обикновено словоохотлив човек изведнъж млъкнал. Попитали го защо, а той отговорил: „Чувствам се като онези, които са претърпели банкрут. Тези нещастници могат да участват във всеки разговор. Но стигне ли се до темата банкрут, не казват нито дума повече. Аз откривам у себе си всички недостатъци на онези християни, за които говорите, и това ми затваря устата“.

Истинското покаяние ни учи да кажем: „Не съм вече достоен...“.

ПОКАЯНИЕТО Е КОПНЕЖ

Да му се чуди човек на изгубения син. След като казва: „Не съм вече достоен да се наричам твой син...“, би било логично да продължи така: „... затова ще отбягвам баща си и ще замина надалеч“. Но точно това той не казва. А продължава: „Направи ме като един от наемниците си!“

Той има само *едно* желание, *един* копнеж — да бъде при баща си. Истинското покаяние води до постъпката на апостол Петър. Той казва: „Иди си от мен, Господи, защото съм грешен човек“. Но същевременно се хваща за краката на своя Спасител и гледа да е по-близо до Него. Думите на изгубения син: „Направи ме като един от наемниците си“ напомнят за Псалм 84:11: „Бих предпочел да стоя на прага на дома на моя Бог, отколкото да живея в шатрите на безбожието“.

Истинското покаяние презира света, неговите почести, наслади и великолепиe. Човек, който се покаява истински, ненавижда себе си и копнее само за щедрата Божия милост. И тя му се подарява в Христос. Затова покаянието е порта към живота.

ОБРЪЩЕНИЕТО

И стана и отиде при баща си.

Лука 15:20а

Заели сме се да изследваме чрез историята за изгубения син пътя към мир с Бога и към вечно блаженство, с две думи — пътя на спасението. Вече видяхме „пробуждането“ („... като дойде на себе си“) и „покаянието“ („... съгреших“). Сега идва ред на още нещо много важно — обръщането.

Добре знам, че тази дума е неприятна за мнозина. Има много т.нар. християни, които мислят, че човек може постепенно да се развие и да порасне и така да стигне до Божието царство. Но те явно не познават дълбочината на нашето падение. Който бяга от ясното обръщане към Господ Иисус, никога няма да достигне целта. Изгубеният син е илюстрация на това. Той е можел да си има религиозните възгледи в далечната страна. Там е можел да ходи на църква или да се моли, докато пасе свинете. Но каква полза от това? Никаква. Той трябвало просто да се обърне обратно и да се върне при баща си.

Без обръщане няма да минем.

„И ТОЙ...“

Нека сега разгледаме под лупа човека, който изоставя стадото свине и се отправя по пътя към дома си.

Има ли той още някакви права пред баща си, има ли някакви права над богатата в неговия дом? О, не! Той е проиграл всичките си права. Погледнете го само, нещастника! Той е получил голямо богатство от баща си. Но не е казал „благодаря“. Потъпкал е бащината любов. Пренебрегнал е бащините думи. Изискванията на баща му са му били досаден товар. Затова ги е отхвърлил. Обърнал е гръб на баща си и е подредил живота си без него. Не, *такъв син* няма вече никакво право пред баща си.

Но това не е ли сякаш и твоята, а и моята житейска история?

Бог ни е дарил богато. Дал ни е здраве и живот, храна и питие, родители и приятели, дъжд и слънце, хиляди цветя по пътя и много добрини. Но било ли е сърцето ни изпълнено с благодарност към Него? Не сме ли потъпквали любовта Му хиляди пъти? Не са ли били Неговите заповеди досаден товар за нас? Колко от тях сме престъпили! И словото Му ни е било скучно. Вместо да живеем от него, ние сме го критикували.

Доста хора си мислят, че дядо Боже трябва много да се радва, ако те се обърнат към него. О, не! Дядо Боже изобщо не *трябва* да се радва! Ние всички отдавна сме проиграли *правото* си пред Него. И ако човек се обърне, той може да се позове само на Божията *милост*.

„И стана и отиде при баща си“. Той няма право да се върне у дома. И все пак — все пак — има някакво право, може да се върне. Защото е син. Лош, заблуден син, наистина. Но все пак „син“. Това му дава куража да се върне. Макар и избягал, макар и пропилял имота си с блудниците, той все пак си остава син. Тъкмо това си спомня. И затова дръзва да се върне.

И с нас е така. Между всеки човек и Бога съществува една тайнствена връзка. Колкото и нагъл, безбожен и зъл да е човек, дори да хули и да отрича Бога — той все пак е Негово създание, извикано в

живот от Него. А с Бога го свързва и кръв — кръвта на Иисус Христос, пролята и за него.

Ти си Божие творение, Негов замисъл. И за теб Той е пожертвал Иисус. Затова *можеш* да се върнеш при Него.

„... СТАНА И ОТИДЕ“

Тук трябва да отбележим една важна особеност. Изгубеният син вече е тръгнал веднъж — когато е напуснал бащиния си дом. И видяхме, че тогава между решението и изпълнението му е изминало известно време.

Този път не е така. Сега всичко става незабавно. „Ще стана да отида при баща си.“ И непосредствено след това се казва: „И той стана и отиде“.

Това е много важно. Искаш ли да се обърнеш към живия Бог, направи го днес. Човек или се обръща бързо, или никога.

Не казвам това просто така. За това има дълбока причина. Ние можем да се обърнем само когато Светият Божи Дух ни зове и притегля. И когато това се случи, човек трябва бързо да Го последва. Иначе може и с теб да се случи същото като с Исав. Той изпуснал подходящото време. И когато най-накрая пожелал, вече Бог не искал.

За Александър Велики се разказва една странна история. Когато обсаждал някакъв град, запалвал огън. И ако градът се предадал, докато огънят горял, Александър му оказвал милост и го обсипвал с почести. Но след като огънят догарял, вече нямало милост, а само гняв, меч и съд.

Така и Бог запалва за нас светлината на Своята милост. И докато тя гори, човек трябва да стане и да отиде при Своя Спасител. След това ще има само гняв и Божи съд.

„И той стана и отиде.“ Понякога съм се питал какво ли е станало със свинете? О, това няма значение! Който иска да се обърне, няма нужда надълго и нашироко да се разделя с дявола и да преговаря с него. Така никога няма да се отърве от него. Обръщаш гръб и край! „И той стана и отиде.“ А какво взе със себе си? Това, което всеки взима, когато се обръща:

Взел е парцалите си. Не се е опитвал първо да се разкраси. Това е направил по-късно баща му. Който иска да се обърне, може (и трябва) да дойде такъв, какъвто си е — с всичките си грехове, всичките си недостатъци, всичките си съмнения и цялото си неверие. Каквото не ти

достига, Бащата ще ти даде по-късно. Който се доверява на милостта, трябва да се предаде изцяло, да се хвърли в ръцете на Спасителя такъв, какъвто си е.

Блудният син е взел със себе си и нечистата си съвест. Нашата съвест се освобождава едва, когато Бог ни прости заради Иисус.

Взел е със себе си и едно голямо доверие. „Наистина аз потъпках любовта на баща си, но той няма да ме отхвърли.“ Без това доверие към Иисус няма обръщане.

„... ПРИ БАЩА СИ“

Това е главното! През първата световна война участвах в няколко офанзиви. В началото всичко вървеше великолепно. Но целта — Вердюн, Париж — така и не достигнахме.

Такива осуетени нападения има и в духовния живот. Преди много години един млад човек дойде при мен и ми каза: „Моят живот трябва да се промени“. И днес положението е все същото — че животът му трябва да се промени. Той стигна само до пастора. Това беше провалена офанзива. Някои стигат до кварталната църква. Други стигат до решение. Трети — до емоционално въодушевление. Четвърти — до християнски възгледи. Всичко това са неуспешни офанзиви!

„И отиде при баща си.“ Грешникът трябва да стигне до живия, възкръснал Спасител. В църквата „Св. Лука“ във Франкфурт това е красиво изобразено от майсторската ръка на Щайнхаузен. Там Бащата има чертите на Иисус. Изгубеният син е положил глава на гърдите Му. А Спасителят е загърнал кървавочервеното наметало на Своята любов над неговите парцали. Блажен онзи, с когото се случи това!

ПОГЛЕДЪТ НА БАЩАТА

А когато беше още далеч, баща му го видя.

Лука 15:20б

Който е следвал внимателно нашите наблюдения над историята за изгубения син, вероятно е забелязал, че твърде малко чуваме за бащата. Бащата мълчал, когато синът му заграбил имота. Мълчал, когато синът заминал за далечната страна. Мълчал също, когато синът пропилял имота му с блудниците. Мълчал и когато синът изпаднал в мизерия.

Такъв е Бог. Човек може да се отрече от Него. Може да потъпче заповедите Му. Може да живее без Него. И Бог мълчи! Но участието на този човек ще е като тази на блудния син. Такъв живот е под неизбежния закон, изразен от думите на Еремия към неговия отстъпил народ: „Познай и виж, че е зло и горчиво това, че си оставил ГОСПОДА, своя Бог“ (Еремия 2:19).

Великият италиански поет Данте описва в своята „Божествена комедия“ едно пътуване през ада. Там той казва, че над портите на ада пише: „О, вий, кои пристъпите тоз праг, надежда всяка тука оставете“. Аз пък си мисля, че над портите на пъкъла пише: „И така, познай и виж, че е зло и горчиво това, че си оставил ГОСПОДА, своя Бог“.

Изгубеният син разбрал това от личен опит. Но той още не бил в ада. Все още можел да се обърне. И го направил. И сега вече най-последно чуваме нещо за бащата.

Тук е добре да разглеждаме текста бавно и грижливо, понеже всяка дума е важна. Тук наистина познаваме Триединния Бог.

ЧАКАНЕТО НА БАЩАТА

Още отдалеч бащата видял своя изгубен син. Той не го зърнал случайно. Иначе не би го видял от толкова далеч. Не, бащата чакал завръщането на сина си.

Има една прекрасна картина от художника Бурнанд. На нея се вижда голяма, богатска къща с плосък покрив. И там, горе, стои бащата. Той се вира в далечината. Засенчил е очите си с ръка, за да наблюдава по-добре. Всичко около него му е безразлично. Целият е в очакване.

Вижте, това е била тайната в живота на изгубения син. Когато си заминавал, баща му гледал подире му. Тогава започнало голямото чакане. Бащата чакал. Синът изпаднал в беда. Бащата чакал.

Знаете ли, че тази тайна се крие и във вашия живот? Твоят Бог те чака. Той сякаш безмълвно те обсажда.

Позволете ми да използвам един съвсем глупав пример. При безмоторното летене за старта е необходимо ластично въже. То се разтяга много. Божието очакване е едно такова ластично въже, което Той е вързал около сърцата ни. Ти можеш да го разтягаш много. Можеш да избягаш надалеч. Но Бог те чака и това е като едно такова тихо, силно притегляне.

Но тук трябва да кажа, че човек може и да скъса това въже. Тогава няма вече връщане. За такива хора няма надежда. Има хора, които Бог повече не чака. „Има смъртен грях — не казвам за него да се моли“ (1 Йоан. 5:16).

Бог чака! Така ни Го разкрива Библията. На две места четем потресаващите думи: „Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен и opak“ (Римляни 10:21; Исая 65:2).

Или пък виждаме Бога като лозар, който чака да види дали лозето ще даде плод (ср. Йоан 15:1).

Апостол Петър също ни казва, че Бог вече има готов план за края на света. Но въпреки това го задържа и чака търпеливо — дали няма все пак някой да се обърне преди това. Петър казва: „Считайте дълготърпението на нашия Господ за спасение“ (2 Петр. 3:15).

ЕДНОСТРАНЧИВОСТТА НА БАЩАТА

Сега стигам до нещо толкова важно, че наистина трябва да помоля Бог да ни помогне да го разберем правилно.

„А когато беше още далеч, баща му го видя.“ Това е първото нещо, което чуваме за бащата. Е, няма ли той по-важна работа от това да се оглежда за своя негоден син? Човек е толкова едностранчив, че това му е най-важното. Нищо друго не го интересува. Който помни историята докрай, знае, че после по-големият син се оплаква, че баща му изобщо не му е обръщал внимание. И той е прав. Бащата е така едностранчив, че го интересува само едно — ще се върне ли изгубеният му син?

Толкова едностранчив ли е Бог? Да, толкова едностранчив е Бог!

Сред нас има хора, които са „религиозни“. Мислиш ли, че твоят Бог се интересува от това? Той чака само едно — дали ще се върнеш при Него.

По времето на пророк Исая в Ерусалим имало много религиозни хора. В храма се празнували празници. Принасяли се жертви. Издигали се ръце за молитва. Не трябвало ли Бог да се радва на цялата тази религиозност? Но какво казва Той? „Душата Ми мрази новолунията ви и празниците ви. И когато простирате ръцете си, ще крия очите Си от вас“ (Исая 1:14-15). А на друго място казва: „Махни от Мен шума на песните си!“ (Амос 5:23). А след това се казва: „Измийте се, очистете се, отмахнете от очите Ми злото на делата си, престанете да вършите зло! Ако слушате доброволно, ще ядете благото на земята“ (Исая 1:16-19). Не религия, култура или религиозни възгледи иска Бог, а обръщане към Него.

Тук има хора, които казват: „Аз съм добър и порядъчен. Всичко ми е наред“. Е, това е добре. Но как се чувстваш ти, самоуверени човече, когато Божието слово казва, че Бог изобщо не гледа на това? Той чака дали няма най-накрая да се обърнеш към Него с покаяние.

За да разберем това напълно, трябва да знаем, че с бащата от притчата Господ Иисус има предвид самия Себе Си. Бащата е Иисус, Спасителят на грешниците. Ръцете, които се протягат, са прободени на

кръста на Голгота. Очите, които се взират за теб, са удряни с юмруци. Устните, които целуват сина, са викали: „Боже Мой, защо си Ме оставил?!“.

Бащата — това е Иисус, „който беше предаден за нашите прегрешения и беше възкресен за нашето оправдание“ (Римляни 4:25). И докато не се обърнем към Него с истинско покаяние и сърдечно доверие, дотогава Неговите спасителни страдания са безполезни за нас. Затова от кръста се прогласява: „Към Мен се обърнете и спасени бъдете, всички земни краища“ (Исая 45:22).

ЗОРКИЯТ ПОГЛЕД НА БАЩАТА

Бащата в притчата — това е Господ Иисус. Иисус, в когото Бог среща всички нас. Сега научаваме нещо за острия поглед на нашия Спасител.

„А когато изгубеният син бе още далеч, баща му го видя.“ Такъв е нашият Спасител. Той се грижи за съкрушените сърца, за неспокойните души, за нечистите съвести и за грешниците, които търсят спасение.

Веднъж, когато влизал в Ерихон сред голяма навалица от народ, Той открил на черницата Закхей, който така силно копнеел за спасение.

Когато отишъл в голямата болница при банята Витесда, видял най-вече един човек в ъгъла, който лежал болен от 38 години.

И дори когато висял на кръста и умираше, Той обърнал внимание на разбойника, който не искал да умре в греховете си. Така през 1918 година сред хилядите германски войници Той видя и мен, когато обременената ми съвест жадуваше за прошка.

Има ли тук някое изгубено дете, което желае мир с Бога? Твоят Спасител те е съзрял в това голямо събрание. Иди си спокойно у дома с Него и с пълно доверие обсъди с Него въпроса за душата си.

ЛЮБОВТА НА БАЩАТА

... *смили се.*

Лука 15:20в

Когато върху един народ се стоварят тежки страдания и беди, тогава по-проницателните хора от този народ все по-настойчиво започват да си задават въпроса дали тези беди са Божии съд? Може ли всичко това да е понеже ръката Му е вдигната срещу нас и гневът Му е пламнал против нас? И когато прозорливите от народа стигнат дотам да си отговорят на този въпрос положително, тогава те ще си зададат и втория въпрос: Как можем да спечелим Божието сърце, така че Той отново да ни окаже милост?

Да, това е въпрос, по който определено си заслужава да се помисли. Как може човек да трогне Божието сърце? Писанието ни дава отговора — чрез обръщане. Навремето Господ изпратил пророк Йона в безбожния град Ниневия. Там той прогласил: „Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде разорена!“. Какво направил царят на Ниневия? Той не се присмял на това. Не заповядал и да прогонят Йона. Нито пък организиран молитвени процесии до своите идоли. Не! Той заповядал: „Нека се върне всеки от злия си път и от неправдата... Кой знае, може Бог да се обърне и да се разкае, и да се отвърне от пламтящия Си гняв, и да не погинем“. Така и станало: „И Бог видя делата им, че се обърнаха от злия си път, и Бог се разкая за злото, което беше говорил, че ще им направи, и не го направи“ (Йона 3:8б-10).

Същото виждаме тук при изгубения син. Когато синът се обърнал, Бащината любов към него се разпалила. Обръщането на грешника трогва Божието сърце.

Нека сега разгледаме днешния текст: „... и се смилане“.

СТРАДАНИЕТО НА БАЩАТА

Там, на покрива на къщата си, стои бащата и вижда сина да се задава. Каква жалка картина! И тогава пред очите му изниква друг образ. Той вижда сина си, какъвто е бил преди да замине — горд, упорит, сияещ младеж. Вижда го как заминава в разцвета на младостта си. А сега! Каква окаяна гледка! О, свят! О, грях! О, дявол! Как сте съсипали моя син!

„И се смили“. Изпълнен е със скръб и тъга. Така Бог страда заради хората. Той е сътворил човека като съвършено създание. „И Бог създаде човека по Своя образ.“ Създал го е с пълната свобода да избира между добро и зло. Но още първият човек е избрал злото.

И сега „ГОСПОД погледна от небето над човешките синове, за да види има ли някой разумен, някой, който търси Бога. Но всички се отклониха, заедно станаха негодни“ (Псалм 14:2-3). Затова грехът, страданието и смъртта властват. Затова Божието сърце е изпълнено със скръб.

„И се смили“. Вече чухме, че с бащата от притчата Иисус има предвид Себе Си. Докато разказвал това, Той погледнал към бирниците и грешниците, които се събрали около Него, — и се смилил. Погледнал и към фарисеите и книжниците. Те негодували: „Този приема грешниците и яде с тях!“. И съжалил и тях. Той гледа и нас — и се смилява. Такъв е Господ Иисус!

ЛЮБОВТА НА БАЩАТА

Историята за блудния син е много тъжна, ако гледаме към сина. Но ако гледаме към бащата, тя става много радостна история. И не е ли това винаги така? Когато гледаме към хората, към техните дела и живот, и най-вече, когато гледаме към себе си, сърцето ни се натоварва и потиска. Но когато гледаме към Господ Иисус, можем да си отдъхнем. Тогава сърцето ни се радва. Е, нека погледнем към бащата в тази история!

„И се смили“. Осъзнавате ли, че тук историята за изгубения син става доста невероятна? Представете си само ситуацията. Синът е потъпкал любовта на баща си. Отхвърлил е всичките му заповеди. Тръгнал си е, без дори да се сбогува. По широкия свят е пропилял цялото си наследство по най-лошия и лекомислен начин. И сега, гладен, дрипав, беден, се връща.

Представете си за момент един обикновен селски човек, на когото се случва това. Чертите на лицето му се втвърдяват. Той подсвирва на кучето и го насъсква подир дриплъто. Така става. Това е човешко.

Но това, което се разказва тук, е божествено. Тук Господ Иисус прогласява с прости думи евангелието — Иисус обича грешника. Не мога да обясня това. Не мога дори да го разбера. Мога само да го оповестя: Иисус ви обича — вас, които съвестта ви мъчи; вас, които никъде не намирате мир. Ти можеш да запееш заедно с всички спасени и приети Божии деца: „Аз бях заслужил само гняв, но Господ ми оказа милост“.

БАЩИНАТА ВОЛЯ ЗА ПОМОЩ

„И се смили“. И у нас нечие нещастие е предизвиквало съчувствие. Стояли сме до болнични легла, гледали сме страдащи хора. Било ни е жал за тях. Но не сме могли да помогнем.

Съвсем различно е при нашия Спасител. Когато Той се смили, когато сърцето Му се разпали, Той има и волята, и силата да помогне.

Блудният син е получил помощ. И аз получих помощ, когато се обърнах. А тук със сигурност има много други хора, които ще засвидетелстват: „И на мен ми се помогна, когато се обърнах“.

Божие страдание за греха не е останало само болка. Бог е действал. „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

И състраданието на Иисус към грешника не е останало само порив на душата. То го е подтикнало към делото, чрез което ние се спасяваме — Той е принесъл живота Си в жертва като умилоствение за нас.

Вече няма защо да се страхуваме да признаем истината и да се явим пред Бога като грешници. Тъкмо към грешници, които заслужават ада, е насочена Неговата спасителна воля. Само грешници биват оправдани чрез смъртта на Иисус. Само за грешниците е умрял Иисус. Следователно и за нас. Това е спасението.

БОЖИЕТО МИЛОСЪРДИЕ

... и като се затича, се хвърли на врата му и го целуваше.

Лука 15:20г

Наскоро посетих един болен стар човек. Засвидетелствах му благата вест. Той седеше в креслото си и гледаше втренчено и безмълвно надолу. Тъкмо смятах да започна наново и той ме прекъсна: „О, я престанете! Църквата ще ми говори за Божия любов! Къде е тази любов? Навсякъде смърт и убийства! Къде е тук Божията любов?!“. И се засмя толкова горчиво и подигравателно, че да ти се скъса сърцето.

Да, този въпрос отново и отново се задава, той витае в пространството: „Къде е Божията любов?“.

Всъщност това е потресаващо. Докато сме добре, си казваме: „Наслаждавай се на живота!“. Тогава не питаме за Божията любов. Но когато тъмните облаци се сгъстят, тогава вече не можем да намерим Божията любов.

Всъщност Неговата любов ни обгръща отвсякъде. Всяко зрънце на полето, всеки картоф, всяко ново утро свидетелстват за Неговата любов, която поддържа живота ни. А и всяка трудност, която ни се изпречва, говори за любовта Му. Но ние не забелязваме това. Не можем да го видим. Слепи сме за любовта Му.

И така, сред нас непрестанно витае въпросът: „Къде е Божията любов?“.

Текстът, който разглеждаме, ни казва съвсем ясно: Има само *един* път, по който можем да придобием Божията милост — чрез обръщане. Когато изгубеният син се обърна, той изпитал любовта на баща си.

ТОЙ СЕ ЗАТИЧА КЪМ НЕГО

Библията ни възвестява наистина нечувани неща — Бог се затичва към човека! Но отбележете внимателно това — само към грешника, който се обръща. Иначе не!

В Библията Бог е представен като Царя на света, който държи всички народи в ръката Си. И Той до днес е същият! Казва се например: „Бог царува над народите; Бог седи на Своя свят престол“ (Псалм 47:8). На някои места се казва и че Бог става. Но тогава винаги става дума за съд: „Да се надигне Бог, да се разпръснат враговете Му“ (Псалм 68:1). Но Бог да скочи и да се затича! Да, това става, но заради кого? Заради великите на земята? Заради добрите? За религиозните? За светиите? — О, не! Това се случва заради грешника, който се обръща. Каква невероятна милост!

За това има сериозна причина. Ако Бог не правеше така, никой не би се върнал у дома. Бог знае това, което и ние всички знаем — най-трудната крачка при обръщането е последната. И така, изгубеният син е стигнал до дома на баща си. Застава пред портата. И там спира. Сърцето му примира. Сега ще го видят слугите и слугините, които са видели и гордото му заминаване. Да, и сега трябва, гол и окаян, да застане пред баща си. Той се колебае. Колко трудна е последната крачка!

Някога четох една история за един, който също напуснал гневно дома си и заминал за Америка. След време закопнял за дома. Предприел дългото пътуване. Отишъл в родното си село. Но когато видял бащиния двор, завил и го отминал. Цяла вечер стоял скрит в гробището, на гроба на майка си. Когато се спуснала нощта, си заминал. Не могъл да направи последната крачка.

Колко много са хората, които правят същото със своя Бог! Тъкмо затова Той се затичва към грешника. Евангелието ни свидетелства, че Бог става и тича към грешника. Той се затичва към нас в Иисус, Своя възлюбен Син, и то как — Иисус е умрял за нас още преди да знаем за Него, още преди да се родим! Той тича към нас много по-далеч, много повече, отколкото се вижда в притчата. Насред живота ни, насред света

и греха Той ни пресреща със Светия Си Дух, който ни подканя, предупреждава, зове и привлича. Той не само се затичва *насреща* ни, Той тича и *подир* нас, за да се спасим. „Той хлопа, все по-силно хлопа на сърдечните врати.“

ХВЪРЛИ СЕ НА ВРАТА МУ

Това е една важна особеност в нашата притча. Който я разбира, разбира самото евангелие.

„Хвърли се на врата му“. Само помислете откъде идвал изгубеният син! След живот в нищета и глад се озовал при свинете. Не ми се вярва един свинар да е много чист или дори да ухае на парфюм. Свинете се смятали за нечисти. Който ядъл свинско или се занимавал със свине, не можел да влиза в храма. Е, на мен ми се струва, че би било много великодушно, ако бащата беше казал: „О, ти се върна? Добре, сега първо се изкъпи и облечи някакви прилични дрехи. Пък после ще си поговорим“.

Но не! „Той се хвърли на врата му.“ Забележете това! Той го приема такъв, какъвто е. Опрощава му цялата вина. Обявява го отново за свой син — какъвто и е. И тогава, едва тогава се казва: „Изнесете най-хубавата премяна...“

Знам, че тук има много хора с обременена съвест. Те не намират мир, защото не разбират благата вест. Как действа всичко това? Едно сърце е неспокойно и копнее за мир с Бога. Човек донякъде вижда себе си като грешник и казва: „Такъв, какъвто съм, ще съм отвратителен за своя Спасител. Трябва да стана по-добър“. И започва да се бори срещу греховете и лошите си навици, но затъва все по-дълбоко в тях и накрая се отчайва напълно.

Откажи се, бедни човече! Ти си така дълбоко увреден, че не можеш да си помогнеш сам. Обърни се, такъв какъвто си, и се хвърли в ръцете на Иисус. Предай се, какъвто си, в ръцете, прободени заради теб. Искай милост и само милост. Ще ти се даде! И същата тази милост ще те преобрази, ще те направи по-добър, ще те промени, ще те възпита, ще те направи прекрасен и духовен.

Иисус не изисква нищо друго, освен да се обърнеш към Него. Така е! Ще го кажа и по друг начин. Мнозина се стремят първо към осветение в живота си. И въз основа на това осветение очакват Бог да ги оправдае. Това е погрешен път. Човек първо бива оправдан пред Бога чрез Иисус, който е понесъл нашата вина. И това става основата

за християнския живот. Човек получава милост и става Божие дете. А тази милост предизвиква впоследствие освещението в живота ни.

... И ГО ЦЕЛУВАШЕ

Целувката е печат на любовта. Затова е нещо много значително. Добре е да зачитаме това, млади хора, а не да я превръщаме в маловажна игра. Има целувки, които щеше да е по-добре никога да не ги е имало. Познавах един млад войник. Животът му беше разсипан от едно лекомислено момиче. Със сълзи на очите той се оплака: „Ех, първата целувка, как тя ми отне разсъдъка!“. А само си помислете за целувката на Юда!

Целувката е печат на любовта — майчината целувка или целувката на двама души, които се свързват за цял живот.

Но какво има предвид Иисус тук? Има ли целувка на Иисус? Да! Когато бащата целува изгубения син, той все едно го подпечатва: „Ти си мой син“. Така има и запечатване в спасителната любов на Иисус. В Библията често се говори за това. Например в писмото до Ефесяните: „Вие бяхте запечатани със Светия Дух на обещанието“ (Ефесяни 1:13).

Искам за завършек да добавя няколко думи, които Д. Хумбург казва за този пасаж: „Мисля, че една такава целувка покрива много мъка и нещастие. При своя Спасител ще бъдеш приет, както никъде другаде в своя живот. Изгубено дете, ела си у дома! Много изстрадали души са прибегнали под крилете на Иисус. Но там има още място!“.

СПАСИТЕЛНАТА ДУМА

А синът му каза: Тате, съгреших против небето и пред теб.

Лука 15:21а

В книгата Съдии (12:1-6) е разказана една забележителна история. Племето Ефрем било във война с народа на Галаад. Чрез своя избран от Господа пълководец Ефтай галаадците разбили ефремците. Те се пръснали, побягнали и се опитвали да се спасят, като преминат река Йордан. Но галаадските бойци бързо завардили бродовете на Йордан. Сега ефремците били в голяма беда. Какво да правят? Всички се предрешили и захвърлили оръжията си. Опитвали се да преминат бродовете като безобидни селяни. Но галаадските воители разбрали измамата. И прибягнали към едно просто средство. Знаело се, че ефремците не можели да изговарят звука „ш“. Затова галаадските войници просто карали всеки, който искал да премине брода, да каже „шиболет“. Ако казал „шиболет“, го разпознавали като враг и го убивали.

Значи от една думичка зависели живот и смърт. За онзи, който можел да изговори думата, тя означавала спасение.

Аз също знам една такава спасителна дума — дума, която ни избавя от скръбта, от Божия гняв, от смъртта, от Божия съд и от пъкъла. И тази спасителна думичка е „съгреших“. Апостол Павел казва в 1 Коринтяни 11:31: „Ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени“. Това означава, че който се научи да казва „съгреших“, ще бъде избавен от Божия гняв. Който не успее да изговори тази дума със сърцето си и устата си, него ще съди Бог. Той е изгубен.

Изгубеният син изрекъл спасителната дума.

МОМЕНТЪТ, В КОЙТО Я КАЗВА

Цялата история за изгубения син е притча, символична илюстрация на божествени неща. Пак ще повтора — от чисто човешка гледна точка това е една съвсем невъзможна и невероятна история.

Ако това се беше разиграло в човешкия свят, историята би протекла така: Бащата първо ще изчака сина да се приближи. И синът първо ще трябва да каже: „Тате, съгреших“. И едва тогава бащата би показал милост.

Но тук става обратното. Още преди синът да успее да каже нещо, преди да успее да направи каквото и да било, бащата се затичва към него и протяга ръце насреща му. И едва *сега*, когато бащата е разтворил своето милостиво и състрадателно сърце за сина, той казва: „Тате, съгреших“.

Това е много важно за всички, които искат да се спасят. В началото не е нашето обръщане и изповедта на греховете ни. Не, в началото е Божията милост. Бог обещава милост на всички хора, на всички грешници. И Той засвидетелства това ясно и разбираемо чрез високо издигнатия кръст на Исус Христос на Голгота.

Значи ти не трябва да изповядаш греховете си пред един строг и лош Бог, който не знаеш как ще се отнесе към теб накрая. Не! Спасителните думи: „Тате, съгреших!“ можеш да кажеш на един Бог, който вече ти е обещал пълна прошка и изобилна милост. Окървавените ръце, отворени за грешника, се протягат към теб. Вината вече е платена чрез твоя Спасител. Наказанието, което те очакваше, е вече понесено на кръста от Него.

Не трябва ли тази Божия милост, която ни изпреварва в Исус, да ни привлече, да ни притегли най-накрая да се обърнем и да изречем спасителната дума: „съгреших“? Както се казва в песента: „Аз, аз и моите грехове, безбройни като морски пясък, те те устрелиха и раниха, Господи Многострадалецо“. Да, с това, че Бог първо заявява Своята милост и прошка, Той направо ни примамва да се покаем и най-после да кажем спасителната дума. И в една песен се казва така: „Милост Той е обещал, за да се обърне грешникът“.

ВЪТРЕШНАТА ПОТРЕБНОСТ ДА Я КАЖЕ

Още докато бил при свинете, изгубеният син решил: „Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Тате, съгреших“.

Това било намерението му. Но сега всичко се развило толкова изумително странно. Преди да се опомни, вече бил в обятията на баща си.

И сега изгубеният син би могъл да си помисли: „Е, ами значи всичко е наред. За какво трябва да казвам: «Аз съгреших». Баща ми вече е простил всичко“.

Горко му, ако си беше помислил така и не беше изговорил спасителните думи! Тогава никога нямаше да може да гледа открито баща си в очите. Старата вина постоянно щеше да стои помежду им. Мирът никога нямаше да е пълен. И тези половинчати отношения щяха, въпреки голямата любов на бащата, отново да прогонят сина от къщи.

А бащата? Той никога нямаше да може да повярва, че сърцето на сина му е наистина преобразено. Защото признанието „аз съгреших“ е показателно за истинския обрат в сърцето. Така че и бащата щеше все повече да затваря сърцето си за сина.

Разбирате ли сега защо думата „съгреших“ е така необходима?

Има много хора, които наистина знаят нещо за Божията любов в Христос. Но те не намират мир. Те не са помирени деца в Божия дом. И защо? Защото искат да проникнат в Божия дом, в Църквата, без да кажат спасителните думи: „Аз съгреших“. Те никога не са застанали пред светия Бог на колене, за да изповядат със съкрушено сърце: „Тате, съгреших против небето и пред теб“.

Питам вас, които живеете в това половинчато положение пред Бога, вие, които познавате Божията любов и въпреки това не отдавате дължимото на истината — защо постъпвате така? За това има много причини. Едни изобщо не знаят как да говорят с Бога. Други са твърде горди, не искат да излязат грешници. Трети си мислят, че греховете им са малко и безобидни и положението им не е чак толкова страшно. Четвърти са просто лекомислени и смятат, че всичко си е наред, като

всъщност нищо не е наред. А най-много са онези, които не желаят да кажат „аз съгреших“, защото не искат да оставят греховете си. Те искат едновременно и Бога, и греха. А това е най-сигурният път към пълно закоравяване и гибел.

Проповедникът Елиас Шренк почти при всяко събрание молел слушателите си: „Сложете в ред живота си с Бога!“. И аз ви моля за това.

КАК Я КАЗВА

„Тате, съгреших“. Но после продължава: „против небето и пред теб“. „Пред теб!“ Тъкмо това трябва да разберем.

Ние със сигурност много пъти сме съгрешавали — срещу учителите си в училище, срещу пастора, който ни е учил, срещу родителите си, срещу хора, с които заедно сме вършили зло. Но за да бъде животът ни обновен, ние трябва да разберем, че на първо място и преди всичко сме съгрешавали пред Божието лице.

Когато Давид лежал и плачел пред Бога, след като извършил прелюбодеяние и убийство, той изповядал: „На Теб, само на Теб съгреших“ (Псалм 51:4).

Ние живеем във време, в което хората вече дори не могат да вдигнат погледа си към Бога. Затова и те изобщо не разбират думата „грех“. Тя им звучи смешно и старомодно. Под „грех“ разбират например да изядеш парче торта в повече. Жалка злоупотреба с библейски думи!

Вдигнете очите си нагоре към Бога, който в Исус ни обещава цялата Си милост. И изповядайте пред Него със сърцето си и с устата си: „Тате, на Теб, *само на Теб* съгреших и извърших това, което е зло в очите *Ти*“. Тогава царството на милостта ще се открие пред вас в необятната си широта и великолепие.

НЕИЗРЕЧЕНИТЕ ДУМИ

Не съм вече достоен да се наричам твой син.
Лука 15:21б

Днес искам да говоря за едно изречение, което е останало неизречено. Който чете историята внимателно, ще го забележи. Когато изгубеният син бил още при свинете, той решил: „Ще кажа на баща си: ... не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си“. Но сега, когато вече бил в обятията на баща си, казал само: „Не съм вече достоен да се наричам твой син“. И край! Точка! Думите „направи ме като един от наемниците си“ отпаднали. Защо? Това е важно.

ЗАЩОТО ЗА СИНА ГЛАВНОТО СТАВА ГЛАВНО

Нека още веднъж отправим поглед назад. Ето го там блудния син, сред стадото свине. Пропилял е имота си, в страната настанал голям глад. И той иска да се нахрани с рошковите, които ядат свинете. Но никой не му дава. Здравата е загазил.

И тогава си представя богатия дом на баща си. „Колко наемници на баща ми имат хляб и в излишък, а пък аз умирам от глад!“

Тогавя решава и си казва: „Ще стана да отида при баща си и ще го помоля: Направи ме като един от наемниците си“.

От това оставаме с впечатлението, че той се интересува повече от хляба, от нуждата да задоволи глада си, а не от баща си. Стреми се към възможността да си подсигури отново материалното съществуване. Баща му остава на втори план.

Въпреки искреното си покаяние той все още е в плен на начина на мислене на обикновения човек, който не се е обърнал. А той е следният: „Първо трябва да се погрижа за външното. После мога да се занимавам и с Бога“. Светът казва: „Първо търсете света и неговите блага. А после винаги можете — ако имате време, — да се занимаете с правдата на Божието царство“.

Тази йерархия е богохулна. Господ Исус казва: „Първо търсете Божието царство и Неговата правда, и всичко това ще ви се прибави“ (Матей 6:33).

Когато си идва у дома, блудният син разбира това. Сега той просто изпуска думите, които трябвало да му осигурят препитание. Сега става въпрос за нещо по-важно — аз трябва да получа прошка за греховете си и да оправя отношенията с баща си. Тогавя и всичко останало ще се нареди. То ще ми се прибави.

ЗАЩОТО ПРОСЯКЪТ СТАВА СИН

Ето го изгубения син, тръгва от мизерията и отива при баща си. Той иска нещо от баща си. Не нещо голямо. Но все пак се надява баща му да се погрижи за него. Идва с готово предложение: „Направи ме като един от наемниците си“. Той не си и помисля, че ще получи пълна прошка от баща си.

Има толкова много християни, които приличат на изгубения син в това състояние. Те не са безбожни. О, не! Те дори се молят. Изливат сърцето си пред Бога. Но всичките им молби са за външни неща. Те искат от Бога това или онова. Но самият Спасител с Неговата милост, любов и вярност още не им е чак толкова важен.

Човек трябва да преодолее това състояние на просия — като изгубения син. Сега той няма повече предложения и желаниа. Достатъчно му е, че баща му го обича и му е простил. Той вече не иска нещо от него. Вече иска самия баща.

В псалм 73 Асаф казва така: „Кого имам на небето? И на земята не желая нищо друго освен Теб. Дори да отпаднат плътта ми и сърцето ми, Бог е канарата на сърцето ми и моят дял до века“.

ЗАЩОТО ТОЙ СЕ ОСТАВЯ НАПЪЛНО НА БАЩИНОТО РЪКОВОДСТВО

Нека поясня това с един пример. Отпред на велосипеда ми има една малка седалка. Там може да сяда малката ми дъщеря. Веднъж, когато карахме заедно, тя каза: „Тате, дай ми малко аз да управлявам!“. Оставих ѝ кормилото. Но за по-малко от четвърт минута. Иначе щеше да стане лошо.

Така правим и ние. „Дай ми малко аз да управлявам“ — казваме на своя Бог. И започваме сами да нареждаме живота си. Това ни докарва беди. И дори ако горе-долу успеем да управляваме живота си, в крайна сметка пак ще стигнем само до пъкъла. Но и още тук самоуправлението ни създава хиляди нещастия.

Така постъпил изгубеният син и затова изпаднал в беда. Но дори когато се обръща, той все още не може да се освободи от това: „Направи ме като един от наемниците си“ — иска да каже. Значи все още иска сам да управлява живота си.

Но сега той се е върнал у дома. Бащината любов го обгръща. И тези думи засядат на гърлото му. Ръцете му пускат кормилото на живота. И бащата поема управлението. Синът затова не казва тези думи, защото предоставя ръководството на своя живот на баща си. Понеже сега е осъзнал: „Той ме води в пътеки на правда заради Името Си“ (Псалм 23:3).

ПРЕМЯНАТА НА ИСТИНСКИЯ ХРИСТИЯНИН

Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, сложете пръстен на ръката му и сандали на краката му.

Лука 15:22

Апостол Павел казва на едно място: „Ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, всичко стана ново“ (2 Коринтяни 5:17).

Човек става нов чрез Христос. Човешкото сърце не се обновява чрез добри намерения. Колко добри решения сме взимали! Но всичко си е оставало постарому.

Човек няма да стане нов и ако го поставим при по-добри външни условия. Помня един, който беше ужасен побойник. Той успя да се издигне. Стана видна личност. Но не стана по-различен човек. Остана си все същият брутален тип, какъвто беше.

Не! Човек става нов едва когато е „в Христос“, както казва апостол Павел, когато намери своя Спасител, когато — като изгубения син — се върне у дома.

Можете ли още да си представите как е изглеждал блудният син при свинете? Изгладнял, дрипав, отчаян! А погледнете го сега! В нова празнична дреха, с блестящ пръстен, с нови обувки. „Всичко стана ново.“ Одеждата, пръстенът и обувките са символи на духовни неща. И те могат да се открият у всички, които са в Христос. Те представляват премяната на истинския християнин.

НОВАТА ДРЕХА — ТОВА Е НОВАТА ПРАВЕДНОСТ

Веднъж, по време на ваканцията, бях във Вюртемберг и с двама приятели влязохме в пещерата Фалкенщайн. Облякохме си най-старите дрехи и се провирахме насам-натам из пещерата. Е, от това човек не става по-хубав. Прибрахме се вкъщи доста омърляни. А майка ми каза: „Имаме посещение. Един господин иска да говори с теб“. Аз само се погледнах и казах: „Така обаче не може“.

Това е илюстрация на духовните неща. Ти искаш да общуваш с Бога, искаш да си Негово дете, искаш един ден при възкресението да си с Него. Но я се погледни само! Виж вината и провалите в живота си! И ще осъзнаеш, че в този вид не можеш да бъдеш Божие дете. Истина е — такъв, какъвто си, това е невъзможно.

Сега обаче повечето хора правят голяма грешка и започват незабавно да бършат и изтупват опетнената си дреха. „Е — казва някой, — че моите грехове не са чак толкова ужасни. Други хора са много по-лоши“.

Не става така! Не, така не става! Ние се нуждаем от нова дреха.

И сега мнозина отново бързат да си помогнат сами. Изваждат си дреха, съшита от кръпките на привидно добри дела и заслуги. Казано с библейски думи, това е дрехата на собствената праведност. С нея човек се хвали: „Аз съм си съвсем наред!“. Дори и на гроба тази дреха на собствената праведност трябва да се изтъква, да се хвали, да буди възхищение.

Ах, така може да мамите хората, но не и Бога. Кърпената дреха на собствената ти правда няма да покрие дрипите на вината ти.

Не! Ние се нуждаем от нещо съвсем различно. Изгубеният син получава като подарък от баща си съвсем нова дреха. Това е правдата, която Иисус е спечелил на кръста за грешниците. „Христовата кръв, Христовата правда — те са моя украса и почетна дреха.“ С тази премяна на правдата от вяра се облича вярващият и се хвали: „Ще се веселя много в ГОСПОДА, душата ми ще се радва в моя Бог, защото Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда“ (Исая 61:10).

НОВИЯТ ПРЪСТЕН — ТОВА Е ДУХЪТ НА ОСИНОВЯВАНЕТО

„Сложете пръстен на ръката му!“ — казва бащата.

Мнозина носят пръстен само за украшение. Такъв пръстен няма по-дълбоко значение. Но има и други пръстени. Пръстенът, който получил синът, имал подобно значение като този, който и аз нося на ръката си. Той не е просто украса. Този пръстен сложих, когато се сгодих за една жена. И този пръстен свидетелства, че ние двамата принадлежим един на друг.

И чрез пророк Осия нашият Бог ни казва: „И ще те сгодя за Себе Си до века, и ще те сгодя за Себе Си в правда и в правосъдие, и в милост и в милосърдие. И ще те сгодя за Себе Си в истина и ще познаеш ГОСПОДА“ (Осия 2:21-22). Така че пръстенът е алегория, символ на съюза, който бащата сключва със сина. Той е образ на духовния годеж между Бога и човешката душа.

По природа човек е враг на Бога, така както и изгубеният син виждал в баща си свой враг. Неспасеният човек не обича Бога и мрази Неговите пътища. Но „ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, всичко стана ново“.

Ти вече си се обърнал, получил си прошка чрез кръвта на Иисус, враждата с Бога е унищожена чрез кръста. Светият Дух привлича сърцето ти към Триединния Бог. Ти заставаш на Божията страна. Сключил си съюз с Него. Принадлежиш към Църквата — невястата на Христос, която с радост очаква Неговото завръщане и сватбата. Това означава пръстенът!

И дори повече от това. Не просто съюз! Този пръстен, който бащата дал на сина, вероятно е бил пръстен с печат, пръстен с герба на семейството. Синът вече имал правото да носи и да използва печата на баща си. Така той бил потвърден пред целия свят като син.

Знаете ли кое е най-ужасното? Когато човек не знае в какво положение се намира спрямо Бога. Е, изгубеният син бил напълно наясно с положението си. Когато в сърцето му се надигало съмнение

дали действително е бил приет като син, само трябвало да погледне пръстена. И вече знаел.

Така и едно истинско Божие дете носи духовен пръстен-печат, който разсейва всяко съмнение. Това е Светият Дух на осиновяването. Апостол Павел казва: „Така Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца“ (Римляни 8:16).

НОВИТЕ ОБУВКИ — ТОВА Е НОВИЯТ НАЧИН НА ЖИВОТ

Една дреболия в текста ми направи впечатление. Бащата казва: „Изнесете нова премяна“. Значи синът е имал стара дреха. Но бащата не казва: „Донесете му нови обувки“. Той казва само: „Сложете сандали на краката му“. Значи синът не е имал нищо на краката си. Бил е бос.

Който ходи бос, трябва много да внимава къде стъпва и пак постоянно се удря. Такъв е животът на обикновения човек. Той не може да се отърве от страхове и предпазливост, но пак се наранява навсякъде и се провинява пред Бога и пред хората.

„И така, ако някой е в Христос, той е ново създание.“ Той вече има обувки на краката си. Вече може да стъпва уверено. Казва се: „Вървя напред със силата на Господа“. Човек вече не се страхува от всяко камъче по пътя. Смело го подминава с вяра. Господ казва дори: „Ще настъпиш лъв и кобра, ще стъпчеш млад лъв и змия“ (Псалм 91:13). Вярващият човек е, както пише апостол Павел, „обут с готовност за проповядване на благовестието на мира“ (Ефесяни 6:15).

Накратко, тези обувки са нещо прекрасно. Но забележете, че синът ги получава *като подарък* от баща си. В Христос Иисус можем и ние да ги имаме. Вярата в Него прави целия ни живот нов.

ПИРШЕСТВОТО

*И докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем
и се веселим!*

Лука 15:23

Постоянно трябва да си напомняме, че историята за изгубения син е притча, притча за божествени неща. В човешкия свят тя със сигурност би се развила съвсем различно.

Нека предположим за момент, че един баща действително би приел сина си така, с любов, целувки и прегръдки. Но след това посрещане положително би казал: „Ела сега вкъщи. Дръж се прилично и покажи, че си се променил! И ако видя, че се държиш както трябва, ще съобщим на целия двор и на роднините, че си се върнал“. Един обикновен баща не би могъл да постъпи другояче. Той би искал първо изпитателен срок.

Но бащата в нашата притча постъпва съвсем различно. Не чуваме и дума за пробен период, за изпитателен срок. Веднага щом синът се завръща у дома, се организира празненството. И песните, музиката и веселбата оповестяват на всички: „Изгубеният син се завърна у дома!“.

Така постъпва Иисус. Нали Бащата в притчата е Господ Иисус. Той е Сърцеведецът. Той не се нуждае от изпитателен срок. Той вижда дали едно обръщане е истинско или фалшиво. Ако е фалшиво, Той казва: „Всяко растение, което не е насадил Моят небесен Отец, ще се изкорени“. Ако обръщането е истинско, Той го разпознава като Свое дело и в небесата настава радост.

Нека сега да разгледаме празненството.

ПИРШЕСТВОТО — ТОГАВА

„И докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим!“ Ако искаме да разберем това напълно, трябва да се върнем за момент в началото на глава 15 на Евангелието от Лука. Там също се разказва за една гощавка. Грешници, в чиито сърца бил разпален от Светия Дух копнежът за спасение, поканили Господ Исус на трапеза. Как се радвали тези жадни за спасение души, че сред тях е Този, у когото има „милост и изобилна прошка“!

Но фарисеите и книжниците недоволстват и мърморят: „Този приема грешниците и яде с тях!“.

И тогава Господ Исус взема думата. Той разказва дългата история за изгубения син, паднал толкова ниско; и как дошъл на себе си, как се обърнал, как се покаял и казал: „Аз съгреших“, как бащата го приел — чак до празничната трапеза.

„Вижте — казва им Господ Исус, — на тази трапеза сега сме всички заедно. Тук са изгубени грешници, които са се върнали у дома, намерили са своя Спасител. Не трябва ли да ядем и да се веселим?“

Фарисеите се учудвали, че Господ Исус яде с грешниците, въпреки че Го считали само за пророк. А как ли биха се удивили, ако разбираха, че Той е „Бог“. Да, това е чудесно! Бог яде с грешниците. „Слава във висините, ликувайте, земни краища! Сега Бог и грешниците стават приятели...“

Знам още една подобна гощавка в Библията. Тогава Авраам седял при Мамвриевите дъбове до входа на шатрата си, в горещината на деня. Като повдигнал очи, видял, че пред него стоят трима мъже. Авраам ги поканил: „Господарю, ако съм намерил благоволение пред очите Ти, моля Ти се, не отминавай слугата Си!“. Влязъл бързо в шатрата при Сара: „Приготви по-скоро три мери чисто брашно, замеси и направи пити“. После изтичал при говедата и взел едно младо, добро теле (ср. Битие 18:1-15).

Така Исус се отбил при Авраам на обяд. И това вече е нещо велико. Но Авраам бил Божий човек, а не изгубен син. И освен това се казва: „Авраам стоеше при тях под дървото, и те ядоха“. Но тук, в Лука

15 глава, става нещо съвсем друго — изгубените грешници седят най-приятелски със своя Бог и Спасител, ядат и пият с Него. „Вижте какво чудо, колко ниско се привежда Най-висшият...“

ПИРШЕСТВОТО — ДНЕС

Това е прекрасна вест. Тук потиснатите сърца и обременените съвести се вслушват внимателно. Кой не би желал да участва в такова празненство?!

Приятели, вие можете и трябва да участвате. Целият живот на истинските християни е такъв празник.

Много глупави упреци са били отправяни срещу християнството. За тях винаги е важало: „Като се представяха за мъдри, те глупееха“. Но най-глупавото от всички възражения е, че християнството отхвърляло радостта от живота.

Наистина вярата отрича плътския живот на необърнатия човек. Но нима това е живот? Робуването на страсти, трупането без край, непрестанните грижи за храна и пари, ламтежът за почести и признание от хора, постоянният страх от хората и от смъртта, непрестанното заглушаване на съвестта? Това е вегетиране — като на червей, пълзящ в калта. Пази Боже! *Такъв* живот вярата действително отхвърля.

Който е намерил своя Спасител, е намерил *истинския* живот. Библията постоянно сравнява духовния живот на християните с гощавка. „Приготвяш трапеза пред мен пред лицето на враговете ми — казва Давид, — помазваш с миро главата ми, чашата ми прелива“ (Псалм 23:5). Няма и следа от оскъдица! „Защото Той насити жадната душа и изпълни гладната душа с добрини“ (Псалм 107:9). Да, сам Господ слага пред нас трапезата. Той казва: „Аз напоих изнурената душа и наситих всяка изнемощяла душа“ (Еремия 31:25). Тук не се разпределят претеглени дажби. Затова и Соломон казва: „Праведният яде до насищане на душата си“ (Притчи 13:25). Духовното вино на радостта се лее обилно: „Ще се наситят от тлъстината на дома Ти, ще ги напоиш от реката на Своите сладости“ (Псалм 36:8).

Защо си стоим така гладни, бедни и празни! Божието слово ни кани на пиршество: „Вкусете и вижте, че ГОСПОД е благ“ (Псалм 34:8).

ПИРШЕСТВОТО — ВЪВ ВЕЧНОСТТА

Въпреки цялото това изобилие за християните важат думите от 1 Коринтяни 15:19: „Ако се надяваме на Христос само в този живот, то от всичките хора ние сме най-окаяните“.

Но сега чрез възкресението на Иисус имаме сигурна надежда за вечен живот.

Когато обикновеният човек говори за „отвъдното“, той най-често си представя нещо твърде неясно, въздушно, прозрачно. Библията обаче представя съвсем различна картина. Както казва Бенгел: „Краят на Божиите пътища е телесен“. Библията говори за възкресение на тялото, за един нов свят, в който наистина обитава правда. Тя назовава в новия свят реки, градове, дървета, хора. А Господ Иисус казва, че там ще пие вино. Преди Своята смърт Той казва: „Казвам ви, че отсега нататък няма вече да пия от този плод на лозата до онзи ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Своя Отец“ (Матей 26:29).

И там има едно пиршество, за което наистина се казва: „Нека ядем и се веселим!“. Това е едно вечно сватбено тържество, защото Младоженецът Иисус ще празнува сватбата със Своята невеста — Църквата. Нека светът говори, каквото си ще — аз искам да бъда на това тържество!

И няколко думи за край. Клони ли твоят живот към края си? Имаш ли чувството, че този свят върви към края си? Остави другите да се оплакват! За нас важи:

*Девицата Сионска чува стражите да пеят,
сърцето ѝ подскача в радостен възторг.
Събужда се и скача възхитена —
нейният Приятел идва от небето в слава.
Силен в благодат и мощен в истина —
звездата Му изгрява, светликът му сияе.
Ела сега, с глава Си увенчана,
Иисусе, Божу Сине, ний пеем Ти „Осанна“.
След Теб ще влезем в празнични палати,*

на Твоята трапеза веселие ни чака.

РЕЗУЛТАТЪТ ОТ ОБРЪЩАНЕТО

Защото този мой син беше мъртъв и оживя.
Лука 15:24а

В 4 Царе, 13-та глава, е разказана една много странна и чудна история. Пророк Елисей, великият Божий човек, умрял и бил положен в скален гроб. Известно време след това по пътя край неговия гроб минава траурно шествие. Носят някакъв мъртвец към гроба. Изведнъж тържествената атмосфера на погребалната церемония бива нарушена. Прозвучава тревожен вик: „Враговете нападناха земята!“. И вражеските моавски войници вече се виждат на хоризонта. Всички се пръсват ужасени. Само носачите на ковчега още стоят там с мъртвия. Набързо хвърлят човека в гроба на Елисей и побягват. „А щом човекът стигна и докосна костите на Елисей, оживя и се изправи на краката си.“

Какво ще кажеш? „Невероятна история!“ Е, това е моята собствена история. А и историята на още много хиляди. Поради змийското ухапване на греха и проклятието на Божия закон ние също така сме били мъртви. Но после сме се доближили до Божия пророк *Иисус*. Докоснали сме се до Неговата смърт. И сме били съживени. Бог казва за нас: „Този мой син беше мъртъв и оживя“. До такава голяма промяна води едно обръщане.

ЧОВЕК ОСЪЗНАВА ИЗГУБЕНОТО СИ СЪСТОЯНИЕ

В историята за изгубения син видяхме бащата като много милостив човек. Нито дума на упрек не излиза от устата му, когато виновният син се завръща. Цялото му същество излъчва любов, милост и състрадание.

Но в тази доброта няма и следа от сантиментална мекушавост. Днешният ни текст го показва. Още преди да седнат на празничната трапеза, бащата заявява с прямота, почти граничеща с жестокост: „Този мой син беше мъртъв“. Синът се свива, свежда глава. Всички гости гледат към него. Очакват, че той ще подскочи и каже: „Не, Татко! Чак пък толкова зло не е било. Само малко бях кривнал от правия път. Но чак пък мъртъв! Не!“.

Синът обаче не казва нищо. Мисля си, че той само кима и прошепва: „Да, така беше! Мъртъв бях. И то, не чак когато попаднах при свинете, а още когато гордо напусках бащиния дом“.

Необърнатият човек е мъртъв — дори и бодро да подскача и да изпълва света с шумотевица. За Бога той е мъртъв. Той не вижда, понеже не възприема нито Божията святост, нито любовта на Иисус, нито пък себе си такъв, какъвто е. Не чува, защото дори и хиляди пъти да го зове Добрият Пастир и да му предлага Своята милост, той не долавя нищо. И не чувства, защото дори когато Бог го наказва, сърцето му остава равнодушно.

Ах, това е силно преувеличено, може би си мисли някой. Чак пък толкова лошо не е положението, поне при мен. Прав си. Не толкова лошо, а много по-лошо. Необърнатият, неновороден човек не просто е мъртъв, а е действен мъртвец. Физически мъртвият поне е неподвижен и не прави нищо. Но духовно мъртвият върши делата на смъртта. Той е „мъртъв в грехове“, пише в Библията.

Апостол Павел казва: „А делата на плътта са явни. Те са: блудство, нечистота, разпътство, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнувания, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и други подобни“ (Галатяни 5:19-21).

Какво още да говоря за това? Необърналият се човек ще продължава да си мисли, че нещата при него не стоят чак толкова зле. Обръщането обаче води до това да отдадем право на Бога, да осъзнаем състоянието си на смърт и да се страхуваме най-много от тези дела на тъмнината.

ЧОВЕК Е НОВО СЪЗДАНИЕ

„И оживя.“ Трудно можем да си представим колко голяма е промяната при обръщането. Апостол Павел казва: „И така, ако някой е в Христос, той е ново създание“, което означава ново творение (2 Коринтяни 5:17). Това, което става при едно обръщане, е същото като при сътворението. Тогава царяла ужасна тъмнина. И в този мрак прозвучало Божието слово: „Да бъде светлина!“. И станала светлина. Същото става и при едно обръщане.

Павел засвидетелства това: „Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни“ (2 Коринтяни 4:6).

Учените продължават да спорят за историята за сътворението, дали е било така, или не, вместо да чуят мощните акорди на разказа от Битие 1-ва глава, славословието на Онзи, „който каза и стана, заповяда и се изпълни“.

И тази история на сътворението се повтаря при всяко обръщане, за което накрая се казва: „И оживя“.

„КАК СТАНА, ОТКЪДЕ ДОЙДЕ?“

Историята за изгубения син е пълна със странности. Позволете ми да ви обърна внимание на една от тях. Надълго и нашироко се разказва какво върши изгубеният син, как идва на себе си, как се обръща, как се покаява. Тук той действа активно. А накрая се казва: „И оживя“. Това обаче не го прави той сам. То се случва с него.

Какво става при едно обръщане? Аз ли правя нещо, или нещо се случва с мен? Всеки, който се е обърнал, ще каже: „С мен се случи нещо. Божието слово стана в мен семето на новородението. Отец ме притегли към Сина, а Синът — към Отца. Бог огря в сърцето ми, за да осъзная нищетата си, но и Неговото спасение. Той ми подари покаяние и вяра“.

Едно истинско обръщане е толкова велико, че може да е единствено Божие дело. Но Бог иска да извърши това дело и в теб, затова не Му се съпротивлявай повече, а Му се предай. И тогава ще пееш заедно с всички Божии деца:

*Оказа ми се чудна милост,
изумително благоволение,
по чудо — незаслужено,
а и нетърсено от гордото сърце.
Сега ликувам, като знам това,
и хваля, славя милостта.*

И след това:

*Как стана, откъде дойде?
Милост е, и друго не!*

ЧУДОТО НА ОБРЪЩАНЕТО

Този мой син беше изгубен и се намери.
Лука 15:24б

Ако се бяхме разходили преди около 3000 години из великолепия палат на могъщия египетски фараон, вероятно щяхме да срещнем един млад мъж — облечен в прекрасни одежди, поздравяван със страхопочитание от всички, обграден от най-превъзходни учени, които го учили на цялата мъдрост на древен Египет.

И ако бяхме попитали: „Кой е този така богато надарен младеж?“, щяхме да получим отговора: „Това е Мойсей, от царското семейство на фараона“.

Неколцина обаче знаели тайната на този млад човек. Всъщност той бил син на един окаян роб. Той бил роб, роден от роби. Дори още по-лошо — той принадлежал към един род, който бил осъден на смърт. И като невръстно дете бил пуснат в реката Нил. Той бил дете на смъртта.

Но тогава станало чудото. Намерила го царската дъщеря, когато отивала да се изкъпе. И в живота му настъпила огромна промяна.

Историята на Мойсей е и моята история, както и на хиляди други. Ние също така бяхме изгубени и прокълнати хора, роби на Сатана и обречени на смърт.

Но един Царски Син, Синът на живия Бог ни намери. Той ни извади „от страшния ров и от тинята“. Направи ни деца на всемогъщия Бог.

Нека размислим по-подробно върху това, като говорим за чудото на обръщането.

СЪСТОЯНИЕТО НА НЕОБЪРНАЛИЯ СЕ ЧОВЕК

„Този мой син беше изгубен“, казва бащата в нашата история.

Не желая да споря със слепите хора в света. Те заявяват: „Не, моето положение не е чак толкова лошо“. Съдният ден ще им покаже какво е тяхното положение. Аз предпочитам думите на проповедника Даман, който е работил в началото на века тук, в Есен. Той започнал встъпителната си проповед с думите: „Сред стотиците хиляди думи в Светото Писание няма друга, от която да се страхувам повече, отколкото от малката думичка *изгубен*.“

Тогава в църквата седяло едно младо момиче. По-късно тя ми разказа: „Това беше достатъчно за мен. Уцели ме право в сърцето. Каквото и да слушах след това, думата «изгубен» постоянно изплуваше. Изгубен! — Защо? — Заради греховете си. И ти също си изгубен!“.

Думата „изгубен“ има двойно значение. Например човек може да изгуби ръкавиците си по пътя. Тогава те ще се ваят някъде в мръсотията и ще ги тъпчат, или пък ще си намерят неправомерен притежател.

Така и човекът е по природа „изгубен“. Той е изпаднал от ръката на своя законен Господар, живия Бог. Един се вая в мръсотията на греха. Друг е порядъчен, но е попаднал под властта на неправилен господар — в ръцете на хора или на собственото си Аз — и в ръцете на дявола. И тъй като човек не е неодушевен предмет като ръкавиците, той е изгубен по своя собствена вина. Да, от падението на Адам досега ние се раждаме изгубени.

Но думата „изгубен“ има и друг смисъл. Да вземем за пример един кораб през нощта, сред ужасна буря. Мощна вълна помита палубата и завлича един моряк през борда. Невъзможно е да се спусне лодка. Капитанът се взира в нощта. „Изгубен е“, казва той.

След колко хора съм се взирав така, грабнати от смъртта в греховете си. „Изгубен е завинаги! — крещеше сърцето ми. — Божият гняв остава върху него. Който е изгубен от Бога, той е погубен.“ Такова е състоянието на спасения човек!

СЪСТОЯНИЕТО НА ОБЪРНАЛИЯ СЕ ЧОВЕК

„... и се намери“.

Да бих имал думи да изразя какво означава един човек да премине изцяло в ръцете на своя законен притежател, в Божиите ръце!

Като начало искам да направя някои разграничения срещу евентуални недоразумения: Някакво силно религиозно чувство още не означава: „и се намери“. Колко често съм преживявал все същата история. Човек изпада в беда, защото трябва да понесе последиците от греховете си. Тогава осъзнава изгубеното си състояние и закопнява за спасение. Набързо приема, че го е получил. Но минава време, трудностите в живота му отминават. И скоро всичко си е отново постарому. Липсвало е дълбоко, истинско покаяние. Такъв човек е като пътник в пустинята. Мъчи го жажда. Изведнъж вижда оазис. Тръгва към него. Но той се оказва мираж. Всичко отлита и се разсейва.

Една друга заблуда. Когато бях на бойното поле през Първата световна война, в нашата батарея имаше разни безбожни присмивачи. Но когато лежахме под барабанен огън в окопите, безпомощни и беззащитни в продължение на седмици, тогава някои от тях отново започваха да се молят. И след това някои признаваха: „Аз отново се научих да вярвам в Бога“. Може ли да се каже за тези хора, че са били „намерени“? Не. Те все още не бяха в ръката на своя Собственик, в Божията ръка. Последната, най-висока стена все още ги отделяше от Него — тяхната вина. Липсваше им прошката за греховете чрез кръвта на Исус. Не този, който казва: „Аз се върнах при Бога“, е спасен, а този, който е бил приет от Исус, Спасителя на грешниците.

И в двата случая хората казваха: „Аз намерих“. Но това не е обръщане, породено от Бога. При едно истинско обръщане човек изповядва: „Аз бях намерен. Моят Господ и Бог ме намери в нищетата на греховете ми. Той ми се изяви в моята безпомощност. Намери ме в огромната Си милост и с благодатта Си ме направи Свое притежание“.

„И се намери“. О, блажено състояние! Тогава човек може да заяви заедно с Павел: „И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос, чрез когото ние

посредством вяра сме придобили достъп до тази благодат, в която стоим, и се хвалим с надеждата за Божията слава... и със скърбите си“ (Римляни 5:1-3).

Тогава човек ликува с всички светии: „Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Иисус, нашия Господ“ (Римляни 8:38-39).

ТЪРСЕЩИЯТ

В нашия текст се говори за „изгубване“ и „намиране“. Значи трябва да има някой, който търси. И този някой е Иисус. Иисус обикаля и търси изгубени. Не забеляза ли, когато Той влезе в дома ти, за да те търси? Не Го ли чу, когато отново и отново викаше името ти? Той търси с голяма милост и търпение.

Но аз бих съгрешил против душите ви, ако премълча сериозността на положението. Иисус постига целта Си. Той е като ловец, който не си дава почивка, докато не настигне дивеча. „Защото, ето, идва Денят, който ще гори като пещ“ (Малахия 4:1). Тогава и най-упоритият и невярващ човек ще застане пред Него. Бог „е назначил ден, когато ще съди света справедливо чрез Човека, когото е определил; за което е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите“ (Деяния 17:31).

Кой би посмял да върви лекомислено към този ден? „Още има време, милостта още зове...“

Някога Йосиф бил изпратен от баща си. По пътя срещнал някого и му казал: „Търся братята си“. По същия начин Иисус върви през света: „Търся братята Си!“. Какво благоприятно време на милост!

ГОЛЯМАТА РАДОСТ

И започнаха да се веселят.
Лука 15:24в

Позволете ми да започна с една история от живота на Давид. Преди Бог да го издигне от овчарче до цар, Той първо го превел през големи изпитания. Както обикновено става в Божието царство — „през кръст към корона“.

Давид трябвало години наред да бяга от лудия цар Саул. През това време на най-голямо унижение той избягал при филистимския цар на Гет, който с радост приел пълководеца-герой. Но и тук беглецът не намерил спокойствие. Приближените на царя започнали да се страхуват от него и настроили царя против него. Стигнало се дотам, че искали да го убият.

Тогава Давид се спасил чрез една чудата хитрост. „Той се престори на луд в ръцете им, драскаше по вратите на портата и оставяше слюнката си да тече по брадата му“ (1 Царе 21:13). Затова езичниците сметнали, че е обладан от демони. И понеже истинският езичник има голям респект пред всичко дяволско, те не посмели да го докоснат. Така Давид им се изплъзнал и избягал.

Горкият Давид! — Така ли? Горкият Давид? — Нека отворим сега на Псалм 34:

„Псалм на Давид, когато се престори на луд пред Авимелех, който го изгони: Ще благославям ГОСПОДА по всяко време, прославата Му ще бъде винаги в устата ми. Душата ми ще се хвали в ГОСПОДА; смирените ще чуят и ще се зарадват“.

Песен на възхвала в устата на преследвания! Не виждаме ли от това, че животът на християнина е състояние на радост?

ТОВА Е РАДОСТ, КОЯТО СВЕТЪТ НЕ РАЗБИРА

Веднъж си измислих една малка допълнителна история към разказа за блудния син. Срещат се един ден двама от бившите му приятели — двама от онези гуляйджии, които му помогнали да пропилее имота си. „Абе — пита единият, — къде се дяна нашият така наречен изгубен син?“ „О-о! — смее се другият. — Потънаха му гемиите. Прибрал се пълзешком при стария и подвил врат. Станал набожен! Седи си вкъщи, клюма жално и от време на време гледа набожно към небето“. „Ха, ха! — смее се първият. Такова нещо на нас няма да ни се случи! Ние сме много яки. Ще се смеем — ще прием — ще живеем!“ И си тръгват със смях.

Но който има добър слух, ще чуе колко насилен е този смях. А който има добро зрение, ще види как един демон с камшик ги шиба, за да препускат все напред, докато ранената им съвест постепенно умира.

И всичко това се случва точно когато в историята за изгубения син се казва: „И започнаха да се веселят“.

Два свята!

Има различни радости. Повечето радости в изгубения свят се състоят в това, да се утоли жаждата на сетивата — „похотта на плътта, похотта на очите и тщеславието на живота“ — това е класическото обобщение на Библията.

Има и благородни радости. Това са тези, които освежават душата ни — когато един музикален човек се наслаждава на Деветата симфония на Бетховен; когато стоя с децата си в ясна лятна утрин на планински връх и с възторг гледам възвишенията на Шварцвалд. В такива моменти хората казват: „Това е божествено!“. И си мислят, че са достигнали върховното.

„Божествената“ радост на християните е много, много по-висша. Тя не е свързана на първо място със сетивата, нито с душата. Свързана е със съвестта! С вечно неспокойната съвест. Дълбоката радост на християните се състои в това, че греховете им са простени. Тя извира от освободената съвест, намерила покой и сигурен мир.

Водил съм много дискусии с много хора. Веднъж казах на един: „Вие бягате от истината.“ „От коя истина?“ — попита той с раздразнение. Аз отвърнах: „От тази: На хората е определено веднъж да умрат, а след това — съд“. После разговорът продължи в друга насока, но изведнъж младежът ме дръпна за ръкава: „Вие сигурен ли сте, че Бог ще ви прости греховете?“ „Приятелю — казах, — Той вече ми ги е простил, чрез кръвта на Иисус“.

Причината за дълбоката радост на християните е освободената им съвест.

ТОВА Е САМО НАЧАЛОТО НА РАДОСТТА

„И започнаха да се веселят“. В тези думи като че ли се долавя някакво колебание. Като че ли е трябвало да навлязат в радостта, във веселието.

Всъщност точно така е в живота на истинския християнин. Съвършената радост ще настъпи едва когато настъпи и съвършенството на всичко —

*... когато най-сетне пристигна
в красивия небесен рай,
когато от радост върховна
изпълва се душата ми безкрай.*

А тук, в тази долина на смъртната сянка, се казва само: „И започнаха да се веселят“.

Позволете ми да използвам едно сравнение. В споменатата погоре Девета симфония на Бетовен, накрая, се явява Одата на радостта. Тази радостна мелодия звучача още в началото. Но после изведнъж се намесват други тонове — тежки, тъмни, сурови, болезнени. Отново и отново радостната мелодия се надига — и сякаш пак бива погълната от мъчителните звуци, докато накрая, най-последно, одата на радостта се извисява победоносно, лъчезарно и непреодолимо.

Такъв е животът на християнина. При обръщането се казва: „Ще се веселя много в ГОСПОДА, душата ми ще се радва в моя Бог, защото Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда“ (Исая 61:10).

После обаче чуваме други, тъжни, изпълнени със страдание вопли от устата на Божието дете. Чуваме например Давид да плаче за сина си, паднал на бойното поле: „Сине мой, сине мой Авесаломе! Да бях умрял аз вместо теб, Авесаломе, сине мой, сине мой!“ (2 Царе 18:33). Чуваме и огорчения Асаф да негодува: „Завидях на надменните, като гледах благоденствието на безбожните“ (Псалм 73:3). Чуваме и

учениците да въздишат: „Какво ще ядем? Какво ще прием? Какво ще облечем?“ (Матей 6:31). И апостол Павел се оплаква: „Желание за доброто имам, но не и сила да го върша... Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?“ (Римляни 7:18, 24). А и за доста хора Църквата скърби, както някога апостолът: „Димас ме остави, като възлюби сегашния свят“ (2 Тимотей 4:10).

Е, тези всички тонове ще звучат нередко от нашите сърца и устни. И понякога състоянието ни като християни ще изглежда доста плачевно. Но всичко това ще отmine. „Верен е Онзи, който ви призовава.“ На своето си време възхвалата ще прозвучи отново в истинското християнско сърце. Защото „плодът на Духа е радост“ (Галатяни 5:22).

И при свършека радостната песен ще избликне неудържимо от сърцата на победителите, защото:

ТОВА Е РАДОСТ БЕЗ КРАЙ

Тук действително пише: „И започнаха да се веселят“. Но никъде не виждам: „И спряха да се веселят“. Вечна радост има само при Господ Иисус, „който беше предаден за нашите прегрешения и беше възкресен за нашето оправдание“ (Римляни 4:25).

Колко различно е в света! Колко бързо увяхват цветята, заглъхват песните, изчезват приятелите. А после — смърт, гроб, съд и ад. „Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне“ (Галатяни 6:7).

При Иисус има радост без край — цяла вечност.

Някои се оплакват, че третата част от лекцията ми винаги била твърде кратка. Днес обаче се налага да е кратка. Защото аз наистина не мога да кажа кой знае колко много за безкрайната радост. Та нали пише: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло и на човешко сърце не е идвало, това е приготвил Бог за тези, които Го любя“ (1 Коринтяни 2:9). Също така не мога да говоря много и за новия, бъдещ свят. Но аз вече с радост го очаквам. И копнея за него. Нека се стремим към този прекрасен свят!

*Там искам да живея вечно,
и не само като гост,
с онези, що във милостта Си
с корони Ти си украсил.
Там искам радостно да пея,
за великите Твои дела.
И да почивам в славното наследство,
свободен веч от долните неща.*

ПО-ГОЛЕМИЯТ СИН

А по-старият му син беше на нивата; и като си идваше и се приближи до къщата, чу песни и игри. И повика един от слугите и попита какво е това.

Лука 15:25-26

В храма в Ерусалим винаги било много оживено. Всякакви хора прииждали и се разотивали. Веднъж, когато Господ Исус стоял при вратата на храма, Му направил впечатление един човек — достолепен на вид, всички му се възхищавали. По държанието и облеклото му си личало, че е постигнал доста в живота. От пръв поглед се виждало, че това не е повърхностен човек, който лесно променя мнението си. Дори и по лицето му си личало, че това е човек с утвърден миросглед.

Великолепен човек! Ето го, влиза в храма. Той със сигурност не бил един от онези, за които Библията казва: „Безумният каза в сърцето си: Няма Бог“ (Псалм 14:1). О, не! Той дълбоко вярвал в Господ Бог.

И вижте сега, колко на място би бил този човек в нашето време. Той не пълзи и не хленчи като онзи бирник. Пристъпва пред своя Бог с вдигнато лице, със съзнанието за собственото си достойнство. Изправен и уверен той се моли: „Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора...“ (Лука 18:11-12).

Прекрасен човек! Не е ли като гръм от ясно небе за цялото ни естествено мислене, че Божието слово казва: „На него му липсва най-доброто. Бог не го познава. Той е далеч от Божието царство“? И тъкмо това иска да ни каже нашият текст тази сутрин. На човека, уверен в собствената си праведност, му липсва най-доброто.

ТОЙ НЕ ПОЗНАВА РАДОСТТА В ГОСПОДА

Нека разгледаме по-големия брат в нашата притча. И за него, както за фарисея, трябва да кажем: Чудесен човек! Той не е избягал от баща си като изгубения син. Не е „изпоял имота му с блудниците“ като брат си. Тихо е изпълнявал дълга си. Трябва да обичаме такива хора и да им се възхищаваме!

Тук обаче става дума не за *нашето* мнение, а за Божията преценка. А тя е следната: Този по-голям брат също е изгубен син. И дори още по-безнадежден случай от брат си.

В Библията състоянието му е загатнато с думите: „А по-старият му син беше на нивата“. Той не е избягал от баща си, но и не е при него. Би го възприел като безпочвена сантименталност, ако някой му каже: „Баща ти иска нещо повече от това, да изпълняваш задълженията си. Той търси любовта ти. Чака да отвориш сърцето си пред него, за да може и той да ти открие своето“. „Глупости — би казал той, — аз трябва да работя на нивата!“ Така и за хората в наши дни е фантазърство, когато ние пеем и се молим, и изучаваме Божието слово. „Трябва да се работи — казват те, — за нас това е богослужението“.

Но нека говорим за себе си, а не за другите! Не е ли точно такъв животът на някои от нас — хем не са далеч от Бога, хем са отчуждени от живота чрез Бога?

По времето на Третия райх бях затворен в една килия. Самотата много ми тежеше. Недалеч от мен имаше друг човек. Беше точно в съседната килия. Чувах го, когато кашляше, чувах го, когато въздишаше. Чувах го как ходи неспокойно напред-назад. Постепенно го опознах доста добре. И все пак бях отделен от него. Между нас се издигаше безмилостна стена.

Кажете, не са ли за много от вас точно такива отношенията с вашия Бог? Вие не сте далеч от Него. Вярвате в Него и до известна степен Го познавате. Но помежду ви се издига стена.

Бедни хора! Те не познават радостта от Господа, защото познават само радостта от себе си. Не виждат бедността си, защото се считат за

богати. Не познават истинския живот, защото си въобразяват, че са успели в своя.

ТОЙ НЕ ПОЗНАВА ВЕЛИЧИЕТО НА МИЛОСТТА

Веднъж един човек сърдито ме попита: „Вие все говорите за Иисус. Какво толкова сте получили от този Иисус?“. Аз отвърнах: „Толкова много, че бих могъл да го разказвам до утре сутрин. Но най-важното може да се каже с едно изречение. Той е простил всичките ми грехове“. А Той може да го направи, защото сам е понесъл на кръста моето наказание.

Пълна прошка за греховете и съвършен мир с Бога — има ли нещо по-велико от това? И всеки от нас може да го получи веднага — само ако повярва, че Иисус е умрял и възкръснал и заради него. Голготският кръст вика към сърцето ти: „Греховете ти са простени!“

Но сърцето трудно схваща това. Ние приличаме на изгубения син. Когато се обръща, той решава да каже: „Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си!“ . А и това се отронва страхливо, едвам от устните му. Как ли се е чувствал, когато е усетил бащината прегръдка, новата премяна, пръстена на ръката си!

Пълна прошка дори за най-големия грешник чрез кръвта на Иисус — това е евангелието, благата вест.

Но сега ние всъщност трябва да говорим за човека, който счита себе си за праведен. За по-големия брат. От всичко това той не разбира абсолютно нищо. За него думата „милост“ е презряна дума. Той не я иска. Защо? Защото си мисли, че няма нужда от нея.

И сега трябва да кажа нещо много сериозно. Който не желае милостта, не е длъжен да я приема. Милостта не се натрапва на никого. Човек обаче трябва да е напълно наясно какво отхвърля. За всеки човек настъпва часът — може би при смъртта, може би чак при Божия съд — когато той изведнъж осъзнава: И аз също съм грешник. От нищо не се нуждая по-силно, отколкото от милост. Но отхвърлената милост не се връща обратно. Този, който не иска Божията *милост* в Иисус, той ще трябва да се изправи пред Божия съд.

Това е като в онази приказка, в която една фея подарила на някакъв човек кърпичка. Това му се сторило много жалък подарък и

той го хвърлил. Но малко след това разбрал, че трябвало само да постеле тази кърпичка на маса, и върху нея се появявали всякакви разкошни ястия и напитки. Хукнал обратно да търси скъпоценния подарък, който бил презрял. Но вече не го намерил.

Ако сега по-големият брат от притчата беше тук, той сигурно щеше да избухне и да вземе думата от името на мнозина: „Що за брътвежи! Аз не се нуждая от милост, защото не съм грешник“. В отговор аз бих му разказал една история. Руската императрица Екатерина имала министър на име Потьомкин. Тя му давала големи суми за строителство на земеделски селища. Той обаче си присвоявал парите. Един ден царицата поискала да види селищата. Тогава той бързо наредил да се издигнат отдясно и отляво на големия път в протежение на няколко мили макети на села. И когато царицата минала с каретата си по пътя, видяла навсякъде покриви и църковни камбанарии. Но всичко било от картон.

Самоувереният човек издига пред Бога такива села на Потьомкин с добродетелите, които счита, че има. Но мислите ли, че те ще устоят на огъня на Страшния съд? „На всекиго работата ще стане явна каква е“ — казва апостол Павел. Аз във всеки случай предпочитам да разчитам на милостта.

ТОЙ СТОИ НАСТРАНА, КОГАТО ГРЕШНИЦИТЕ СЕ ВРЪЩАТ У ДОМА

„И като си идваше и се приближи до къщата, чу песни и игри.“ В къщата празнували завръщането на изгубения син. Гръцката дума за „песни“ е „симфония“ или „съзвучие“. Наистина това е най-прекрасната симфония, най-нежното съзвучие, когато ангелите в небесата ликуват за един грешник, който се кае, когато в сърцето на спасения грешник се издига песен на възхвала:

*Оказа ми се чудна милост,
изумително благоволение,
по чудо — незаслужено,
а и нетърсено от гордото сърце.
Сега ликувам, като знам това,
и хваля, славя милостта.*

Каква прекрасна симфония! Но по-големият брат стои настрана, вика един слуга и пита подигравателно и сърдито „какво е това“.

И в наши дни се разнасят симфониите, хвалебните химни на изгубени синове, намерили милост в Исус, завърнали се у дома. А онези, които разчитат на собствената си праведност, продължават да питат „какво е това“.

Добри хора са тези самонадеяни люде! Но пази Боже, да сме от тях. Библията има право — на тях им липсва най-доброто.

БОЖИЯТА ЦЕННОСТНА СИСТЕМА

И повика един от слугите и попита какво е това. А той му каза: Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав.

Лука 15:26-27

Който чете внимателно Библията, ще открие нещо странно. Неща, които са от огромна важност за нас, в Божието слово се разглеждат като незначителни. И обратно, събития, които изглеждат напълно маловажни за света, са твърде значими от гледна точка на Божието слово.

Един пример. Две хиляди години преди Христа Египет е на върха на своята мощ. За могъщото царство и развитата му култура свидетелстват пирамидите, огромните руини от храмове, разкопките. Библията учудващо подминава цялата тази важна епоха от световната история. Тя обаче подробно разказва, че тогава едни родители на име Амрам и Йохаведа с вяра укрили детенцето си Мойсей от гоненията на фараона — нещо, на което пък светът не би придал никакво значение.

Или друг пример. Какво велико нещо е било възникването на Римската империя при управлението на император Август! Но Библията споменава Август само веднъж, между другото. Вместо това обаче тя най-подробно разказва как по това време в един обор се е родило едно дете на име Иисус — факт, на който светът не обърнал никакво внимание.

Изглежда събития, които вдигат голям шум в света и изпълват сърцата с вълнение, пред Бога не си струва дори да бъдат споменавани. А събития, които светът подминава, имат огромно значение в небесния свят.

Това ми направи силно впечатление. И сериозно се замислих над въпроса какво се смята за важно събитие в небесния свят.

КАКЪВ ОТГОВОР НИ ДАВА НАШИЯТ ТЕКСТ?

Хайде да си представим историята. Ето по-големият брат идва от нивата. Той няма представа какво се е случило междувременно у дома. Когато приближава къщата, чува празнична глъчка — песни и танци. Много странно! Тук цари голямо веселие! Всичко е с главата надолу! Какво ли важно събитие се е случило? Да не би баща ми да е станал кмет? Или сме получили голямо наследство? А може някой от големците на страната да е дошъл на посещение? Какво ли е станало, което да предизвиква такова вълнение в дома на родителите ми?!

Той вика един слуга и го пита какво става. И получава неочаквания отговор: „Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав“.

Значи това било, което обърнало цялата къща наопаки — изгубеният син се е завърнал.

Тази история е притча. Нека сега я разтълкуваме. Бащиният дом символизира целия небесен свят с всички ангели, власти, херувими и серафими, и преди всичко с Триединния Бог. И нека попитаме заедно с по-големия брат: Какво събитие предизвиква радостно вълнение в небесния свят? Какво се счита за важно в небесния свят? Отговор: Завръщането на едно изгубено дете у дома. Тук ни се казва същото, което Господ Иисус казва на още две други места в същата глава: „Също така, казвам ви, има радост пред Божиите ангели за един грешник, който се кае“ (Лука 15:7,10).

Светът е изпълнен със страховити, съдбовни събития. Но тяхното значение е преходно. Те губят важността си с течение на времето. За вечността обаче е важно едно — дали един човек се е върнал у дома.

*Обратно във любимата родина —
от празнотата — в пълнота,
от привидността — към същността,
във истината — от лъжата,
във ясна светлина — от мрака.*

*От смърт — в живот преливащ, вечен,
от мрачен свят — във рай небесен.*

И понеже завръщането на една душа у дома има толкова огромно значение в небесата, ще се спрем още малко на това и ще запитаме:

КАКВО ВСЪЩНОСТ ОЗНАЧАВА ТОВА „ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА“?

Ще изясня това от няколко страни. През средновековието, когато човек заминавал в чужбина, за него казвали, че отива „по неволя“. Пребиваването в чужбина, далеч от родния дом и близките хора, било неволя, окаяно и достойно за съжаление състояние. Такъв човек бил „странник“.

Така и човек, който живее далеч от Иисус, е странник, той живее в чужбина. Той е в „неволя“. Ти можеш да достигнеш високо положение в света, да придобиеш голям имот — но пак си в неволя. Може би се трудиш неуморно, вярно изпълняваш дълга си, движиш се в крак с времето — но пак си в неволя. Може би хората те хвалят и понякога се чувстваш щастлив и доволен — но пак си в неволя. Принуден си да въртиш педалите все по-бързо (като хамстер в клетка), да изпълваш бедния си живот с постоянно безпокойство, да трупаш грехове върху грехове, за да не успява горката ти съвест да вика силно от носталгията, от болката, която я мъчи. Има обаче хора, на които един ден тази неволя им омръзва. „Ще се обърна към Бога, към извора на живота“, казват те. А къде е Бог? Единствено в Иисус. Значи напред към Него! Блажен часът, в който се каже: „Иисусе, Спасителю на моята душа, позволи ми да прибягна в Твоите обятия...!“ Тук човек може да остане вечно. Това е родината. Там е краят на неволята.

Сега искам да ви покажа и от друга страна какво означава завръщането у дома. В нашия текст слугата казва: „Баща ти закла угоеното теле“. Угоено теле! Само от думите устата ни се пълни със слюнка. А какво ли е означавало това за изнемощелия от глад изгубен син! Та той е искал да се насити с рошковите за свинете, но не са му давали. А сега — угоено теле! Той преминал от глад в изобилие.

Душата на човек, който живее далеч от Иисус, страда от ужасен глад. Вестници, кино, радио, телевизия, новини — добре! Но ако душата трябва да живее само от това, тя ще загине. И като гледам опашките пред кината, като виждам как хората постоянно търсят нещо „ново“, като че ли чувам душите им да викат от глад. Дори най-

благородните неща на света не са „угоени телета“, а в най-добрия случай редки, много редки чорбички.

Но, приятели! Който отиде при Господ Иисус и при Неговото слово, се съвзема от глада и изтощението. „Който има Него, е наситен и е в мир.“ Той казва: „Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно“ (Йоан 10:10). Още чрез пророка Господ вика: „Защо харчите пари за това, което не е хляб, и труда си — за това, което не насища? Послушайте Ме внимателно и ще ядете доброто и душата ви ще се наслаждава на тлъстината“ (Исая 55:2).

И още от една трета страна искам да ви покажа какво означава завръщането у дома. Слугата казва на по-големия брат: „Баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав“. Тези думи не означават, че изгубеният син е преминал здрав и невредим през времето на заблудението си. Не, той е бил смъртно болен, но сега е оздравял от любовта на баща си.

Значи човекът без Иисус е болен, и то от смъртоносна болест. Той живее в постоянна треска, в делириум, в опиянение. Има налудничави идеи за самия себе си, за Бога, за смъртта и за Божия съд. А в края го очаква вечната смърт.

Изгубеният син оздравял. Сега той виждал ясно и трезво себе си, изгубеното си състояние, света, какъвто е в действителност, и най-вече бащината любов. Така човекът, който се обръща към Господ Иисус, оздравява от смъртоносна болест. „С Неговите рани ние бяхме изцелени“ (Исая 53:5). А спасителното лекарство се нарича „прошка на греховете“.

Но да се върнем обратно на темата!

Единствено това е важно за вечния небесен свят — дали един човек ще се завърне от неволята в бащиния дом, от глада — в изобилието, от болестта — към живота. Затова накрая ще попитам:

ВАЖНО ЛИ Е ТОВА И ЗА ТЕБ?

Смяташ ли това за важно — преди всичко за самия себе си? През последната война преживях нещо много вълнуващо. Срещнах един войник от Изтока, в отпуската. Той беше получил три отличия, между тях и кръст за храброст. Беше извършил и преживял страховити неща. Стиснах му ръката и казах: „Поздравявам те, че носиш този кръст!“. Тогава войникът ми каза тихо: „В сърцето ми дълбоко разливат чудна светлина Името и кръстът на Господа Христа — това за мен е радостта“. Вижте, в неговия живот имаше божествен, небесен смисъл. За него връщането у дома и спасението му бяха по-важни от всичко останало.

Така ли е и за нас? Тогава сме близо до божественото мислене. Същото имал предвид и Господ Иисус. Когато Неговите ученици разказвали за успехите си, Той им казал: „Обаче не се радвайте на това... а се радвайте, че имената ви са записани на небесата“ (Лука 10:20).

А като гледаме към другите, смятаме ли спасението на грешниците за по-важно от всичко останало? О, църква Христова, не се разпилявай във всевъзможни неща! Нека застанем редом с поета, написал песента:

*Любовта Ти вечна, раните кървящи
отвориха път за спасение за нас.
И днес за нас се молиш в небесата,
а ние ще Те славим на земята.
Ще сочим Твоята милост, Твоя кръст
на всичките изгубени души,
докато коравите сърца омекнат
и тяхната любов спечелиш Ти.*

ЧОВЕКЪТ, УВЕРЕН В СОБСТВЕНАТА СИ ПРАВЕДНОСТ

И той се разсърди и не искаше да влезе.
Лука 15:28а

Когато Господ Иисус разказвал историята за „блудния син“, наоколо му стояли хора в широки ориенталски одежди. Те не знаели нищо за радиото и самолета. Двигателят с вътрешно горене им бил също толкова неизвестен, колкото и квантовата теория на Макс Планк.

Колко се е променил светът от времето, когато Господ Иисус разказал тази история! Е, има ли тогава въобще някакъв смисъл да се занимаваме с тази стара притча за изгубения син? Има ли тя нещо общо с нашето време? О, има, и то много общо! Библията не остарява. Защото тя се занимава с две неща, които никога не се променят, които през всички времена си остават все същите — живият Бог и човешкото сърце. А то, въпреки радиото, автомобила, самолета и пресата, си е същото като по времето на Иисус.

И днес има изгубени синове. И днес има „изгубени деца“, които се завръщат у дома, в царството на милостта. А и днес го има и „поголемия брат“, човека, уверен в собствената си праведност. Сега отново ще се срещнем с него.

МИЛОСТ — ТОВА МОЖЕ ДА ГО ВЪЗМУТИ

„А по-старият му син беше на нивата.“ Той олицетворява работливия, самоуверен и напълно непречупен човек. Наближава къщата, чува празничната глъчка, вика един слуга и го пита какво е това. И тогава чува вестта за милостта.

Човек би си помислил, че и той ще се зарадва. В краен случай бихме могли да го разберем, ако просто беше свил рамене и си беше казал: „Е, все ми е едно, не ме засяга какви ги върши баща ми“. Но не! — „Той се разсърди.“

Защо всъщност? Аз не знам. Знам само, че така е станало. Е, и до ден-днешен посланието за милостта направо разярява хората, които се считат за праведни. Тъкмо в наше време се изля цял порой от гняв върху това „безгръбначно учение“ за милостта. В писания, речи и вестникарски статии чуваме гнева на „по-големия брат“ срещу „теорията за изкупителната жертва“, както наричат заместническите страдания на Спасителя.

Може би и твоето сърце стои на страната на по-големия брат и се бунтува срещу посланието, че само един помилван, каещ се грешник ще иде в Небето!?

Но гневът на по-големия брат не могъл да възпре празненството на милостта. Бедни, самоуверени човече! Ти не можеш да попречиш на съкрушените сърца да се каят и да прибягват в милостивите обятия на Спасителя.

И ТОЙ ВСЕ ПАК СТАВА ВРАГ НА БОГА

Необърнатият човек разчита на собствената си праведност. Всички ние носим тази самомнителност. Гордеем се със своите добродетели и заслуги. Виждаме се в такава една приятна светлина. И си мислим, че с всичко това би трябвало да сме съвсем наред пред Бога.

Така и по-големият син по-късно (ст. 29) казва самодоволно на баща си: „Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед“. В днешно време той би казал: „Аз върша добро и не се боя от никого“.

Тук ми се иска да го прекъсна и да кажа: „Браво! Ти си прекрасен човек! Но сега стоиш навън и се сърдиш. Не осъзнаваш ли, че сега и ти си враг на баща си — също както брат ти, когато избяга в света (а може би и по-лош)? И понеже сега си станал враг на баща си, и ти се нуждаеш от милост, също като брат си“.

Точно това ни втъпява текстът с всички сила — порядъчният човек, уверен в собствената си праведност, е също такъв враг на Бога, както и най-злият атеист, и най-ужасният грешник. Които и да сме ние, *за нас* важат думите на апостол Павел: „Защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава“ (Римляни 3:23). Всички ние се нуждаем от милост.

Нека да използвам един пример. Един турист от Русия ми разказа една забележителна история. Един взвод войници положили телефонен кабел, който свързвал войските с висшия щаб. Кабелът минавал през уединена гора. Но една нощ дошли партизани, тихомълком прекъснали кабела и го свързали с друг кабел. В края на новата телефонна връзка седял един немскоговорещ руснак. И сега войските получавали заповедите си от врага. Но те не знаели това и не подозирали нищо.

Не е ли точно такава състоянието на човека от грехопадението насам? Грешникът, който съгрешава против съвестта си, поне знае, че го командва злият, врагът. Но човекът, който се счита за праведен, не знае това. Той не осъзнава, че врагът го управлява. Мисли си, че всичко е наред. И въпреки това той е под властта на дявола.

Това може да се поправи единствено ако преминем в царството на милостта. Ако Божият Син „изкупи живота ни от рова“ и ни „увенчае с милост и милосърдие“ (Псалм 103:4).

ТОЙ НЕ ЖЕЛАЕ ДА ВЛЕЗЕ В ЦАРСТВОТО НА МИЛОСТТА

„И той не искаше да влезе.“ Ето го човека, стои пред вратата. Вътре цари веселие, живот, блаженство, песен и радостен звън. Но той стои отвън — като камък. Да ти се прииска да го смушкаш и да му кажеш: „Влез вътре, де!“. Така и аз бих искал да смушкам този или онзи и да му кажа: „Влез вътре, де! Твоят Спасител те чака. Божията любов в Исус те чака. Влез най-последно в живота, в радостта, в царството на милостта!“.

Но „той не искаше да влезе“! О, тази зла воля! Така например един казва: „Аз просто не мога да повярвам на това, което пише в Библията“. А друг: „Моето научно образование не го позволява“. Трети пък: „Професионалното и общественото ми положение не го допускат“. Колко причини си намира човек, за да замаскира това „не искам“!

Веднъж Исус стоял на един хълм. Пред Него се разстилал прекрасният Ерусалим, огрян от златистите слънчеви лъчи. А Божият Син заплакал: „Ерусалиме, Ерусалиме...! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилето си, но не искахте!“ (Матей 23:37).

Да плаче ли Исус така и за нас? Не? Тогава иди в своята стаичка и се помоли:

*Привлечи ме, Отче, към Сина,
за да ме притегли Той към Тебе.
Духът Ти нека обитава в мен,
душа и ум, и воля да владей.
Да вкуся, да усетя твоя мир,
сърце ми да ликува в Твоя пир.*

МОЛБАТА НА БАЩАТА

А баща му излезе и започна да го моли.
Лука 15:28б

В пустата степ зад планината Хорив — така се разказва в Библията, — седи един самотен овчар и пасе стадото си. Този овчар се казва Мойсей. Той е бил знатен човек, общувал е с могъщи царе, имал е големи планове. Но всичко това е пропаднало. Той трябвало да се откаже от бляскавия си живот и да избяга в чужбина. Сега е самотен човек, чието любимо място е безмълвната степ.

И изведнъж овчарят се сепва. Вижда един бодлив храст, който гори в огън, но въпреки това не изгаря. „Да свърна — казва той, — и да видя това велико явление, защо къпината не изгаря“.

Но когато се приближава, става явно, че Господ иска да го срещне на това място. И един глас извиква към него: „Мойсей, Мойсей!“. Той отвърща: „Ето ме“. И гласът му каза: „Да не се приближиш тук! Събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя“ (Изход 3:2-5).

Тези думи не излизаха от ума ми, когато се подготвих за изложението на днешния пасаж. За този текст също може да се каже: „Това е свята земя!“. Тук историята, която вече толкова време разглеждаме, стига до своята кулминация. Тук виждаме пълното разкриване на Божията любов в Исус. Това, че Бог обича *съкрушените* сърца, вече видяхме при изгубения син — и не можехме да престанем да се удивляваме. Но днес виждаме нещо още по-странно — Той обича дори коравите, самонадеяни сърца!

ПРЕКЪСНАТИЯТ ПРАЗНИК

Изгубеният син се е завърнал у дома от голяма нищета. Бащата го приема сърдечно. Дори организира празненство в негова чест. Изведнъж в залата влиза един слуга. Той прошепва нещо на бащата. Каква вест носи? „Вън стои по-големият ти син. Той е сърдит и на теб, и на брат си и не иска да влезе“. Тогава бащата става...

Когато Господ Иисус разказвал това, се случвало точно същото. Кои били Неговите слушатели? Нека погледнем още веднъж началото на главата. Там се казва: „А всичките бирници и грешници се приближаваха при Него... А фарисеите и книжниците недоволстваха, като казваха: Този приема грешниците и яде с тях“ (Лука 15:1-2). Около Спасителя се тълпели изгубени синове. Те виждали от опит, че при Господ Иисус „има покой за бедното, уморено сърце...“.

Но този радостен празник бил прекъснат от негодуванието на фарисеите. И тогава Господ Иисус разказал нашата история. Той разказва за изгубения син, попаднал в нищетата. „За нас говори“ — мислят си бирниците. Иисус разказва как изгубеният син се завръща у дома и признава: „Аз съгреших“. „Така си беше! — мислят си грешниците около Иисус, — трябваше да си признаем.“ После Иисус разказва за отворените обятия на бащата. „Твоите обятия са това“ — мислят си грешниците и поглеждат с радост към Спасителя. След това Господ Иисус разказва за по-големия брат. „Аха! — мислят си фарисеите, — това сме ние.“ Господ Иисус разказва, че по-големият брат се сърди. „Ние също!“ — мислят си фарисеите. После той продължава разказа как това се съобщава на бащата. „Тогава бащата става. Музиката замлъква. Всички затаяват дъх. Бащата излиза навън и...“ — „... и нахоква големия син“ допълват тихомълком фарисеите. „Сега ще ни смъмри“ — мислят си те. Но Господ Иисус продължава: „А баща му излезе и започна да го моли“. И поглежда враговете Си. Тогава те осъзнават: „Значи сега Той ни моли да влезем в царството на милостта. Моли нас, своите врагове!“. Дали това не ги е разтърсило из основи?

Всички истински християни познават това състояние на прекъснатото тържество. В душата им намира буйна радост от подареното спасение. Но те не могат да се радват докрай, защото във все още стоят техни братя и сестри — пред вратата на царството на милостта. И Спасителят трябва да излезе навън, и те също трябва да излязат навън и да молят, да увещават и да канят: „Ела при Спасителя...“.

*Не може да настане мир,
преди Иисус с любов да победи,
и докато тази земна шир,
не падне пред краката Негови...*

ИЗЛИЗАНЕТО

„А баща му излезе...“

Колко религии има по света! Човек може да ги изброи точно толкова, колкото и звездите по небето. И аз разбирам защо някои казват сърдито: „Е, коя е правилната? Не мога да се оправя и вече не вярвам на нищо!“.

Аз ще ти кажа: Никоя не е правилната. Никоя! Защото във всички религии човекът търси Бога. Но никой не може да намери Онзи, „който обитава в непристъпна светлина, когото никой човек не е видял“ (1 Тимотей 6:16).

Човекът не може да търси Бога. Но истината и добрата новина е, че Бог търси *нас* чрез Господ Иисус Христос. Това е нечуваното послание на Библията, което слага край на всички религиозни усилия от страна на хората: „Бог те търси, теб, изгубени човече!“.

„А баща му излезе.“ Тук Господ Иисус говори за Себе Си. Да, Той излезе — Той напусна небесното царство и излезе навън, в този студен и зъл свят, където царят убийства, смърт, омраза, нечистота и лъжа — където господства дяволът. Той излезе, като остави Своето божествено величие и стана беден човек.

*Какво невероятно чудо,
Всевишният как ниско се привежда!
Каква любов неизразима
чрез Неговата милост се открива!
Бог става мъничко дете,
за да отнеме наш'те грехове.*

Два пъти в нашата притча бащата излиза — веднъж, за да върне у дома лошия син, и втори път, за да покани вътре добрия син. Какви усилия полага Спасителят на света за лоши и добри, за грешни и набожни, за сломени и самонадеяни, за плахи и горделиви!

Все още Господ Иисус „излиза навън“, за да призове хората в царството на милостта. Това е скритото, тайно беспокойствие в света: Господ Иисус не оставя хората на мира. Той ги търси. Той ги разбутва. Той ги притегля и зове. Защо? Защото знае по-добре от нас колко е ужасно да бъдеш изгубен завинаги.

МОЛБАТА

„... и започна да го моли“.

Мога ли изобщо с тази моя уста, която толкова често говори глупави неща, мога ли с думи, които използвам в ежедневието, да изложа това нечувано нещо, което Господ Иисус казва тук? Там стоят фарисеите. Те разбират от религия. Знаят, че човек може да моли своя Бог за това или онова. Тук обаче Божият Син прогласява великото послание, че Бог моли човека. Създателят моли творението, Светият умолява грешните. Бащата моли непокорния, самодоволен син. Твоят Спасител те моли! Този, който увисна на кръста заради твоята вина, Този, от когото се боят херувимите и серафимите — Той моли нас.

За какво?

В гръцкия текст тук е използвана една дума, която означава не само „моля“, а и „увещавам, напътствам“. Същата дума се среща на още едно място в Новия Завет. Там се казва: „Бог чрез нас *умолява*; молим ви... помирете се с Бога!“ (2 Коринтяни 5:20).

В наши дни често чувам: „Толкова ужасни неща се случват. А Бог мълчи!“. О, не! Той съвсем не мълчи! Той излиза навън, при нас, и ни моли: „Помирете се с Бога!“.

ЕЗИКЪТ НА НЕНОВОРОДЕНИЯ

А той в отговор каза на баща си: Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед, но на мен не си дал дори едно яре някога, за да се повеселя с приятелите си...

Лука 15:29

Това се случило в един късен и тих нощен час. Светът вече спял. Тогава на вратата на Господ Иисус се почукало. Когато отворил, на прага стоял един много учен, изискан, а и много религиозен човек на име Никодим. Той се страхувал да дойде през деня при този оспорван Иисус. Но все пак бил любопитен. Искал да получи от Господ Иисус нови познания.

За мен е важно, че Господ не казва: „Скъпи Никодиме, ако обичаш, ела през деня!“. Не, Той го приема и с това показва, че човек винаги може да дойде при Него. После обаче му казва неща, които разтърсват Никодим из основи. Казва му: „Никодиме, ти не се нуждаеш от нови познания, а от ново раждане, от новорождение“.

Това много озадачило Никодим. Но по-късно той изглежда действително е преживял новорождението.

А как стоят нещата при нас? Опасявам се, че мнозина приличат на по-големия брат от нашата притча, първообраза на ненородения човек. Човек се познава по начина си на говорене. Ненороденият човек също се познава по говоренето си. Сега ще чуем една малка реч на по-големия брат. И днес ненороденият човек говори по същия начин. Ще разгледаме по-подробно думите му.

„ЕТО, ТОЛКОВА ГОДИНИ ТИ РАБОТЯ...“

Нека прочетем текста още веднъж: „А той в отговор каза на баща си: Ето, толкова години ти работя...“. Не ви ли прави впечатление, че тук една думичка липсва? Този човек не се обръща към баща си с „тате“. „Татко“ — неновороденият човек не казва така на Бога. Той говори за „дядо Боже“, за „съдбата“, за „Господ Бог“, но „Тате“ той не може да каже. И как би могъл! „Татко“ могат да кажат само децата, „родени от Бога“. Този, който е бил притеглен от Сина Иисус към Отца, който е роден от Божието Слово, новороден чрез Божиия Дух, той казва на Бога: „Татко мой!“.

Но нека чуем сега какво казва този по-голям брат: „Ето, толкова години ти работя...“. Да, така говори неновороденият човек. Той може да представи на своя Бог една сметка. В нея е събрал всичките си добродетели, цялото си усърдие, всичките си достойнства и добри дела. Той гради своето спасение върху това, което върши и е вършил. Но в действителност с него ще се случи същото, което сполетяло онзи човек в съня му — той също си мислел, че всяко добро дело е едно стъпало от стълба, водеща от земята към небето. Веднъж този човек сънувал, че е умрял. И тръгнал нагоре по стълбата на своите заслуги, за да се изкачи до небето. Но когато стигнал до най-горното стъпало, установил с ужас, че е още далеч, много далеч от целта. Тогава залитнал, сгромолясал се долу и — се събудил.

„Ето, толкова години ти работя...“ Така говори неновороденият човек. Новороденият говори по друг начин. Знаете ли какво казва той? Той казва на своя Спасител: „Толкова години Ти ми служиш!“. Новороденият човек гради спасението си не върху това, което *той* е направил, а върху това, което *Господ* е направил за него. Ние имаме Спасител, който е казал за Себе Си: „Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина“ (Матей 20:28). Имам Спасител, който е служил на Своите ученици и им е умил краката. А как е служил моят Спасител на мен! Той уми и мен с кръвта Си. Той ме носи на орлови криле. Той, моят Господ, ми е служил по хиляди начини.

И така, неновороденият човек казва: „Толкова години ти работя“.
А новороденият: „От цяла вечност Ти ми служиш“.

„И НИКОГА НЕ СЪМ ПРЕСТЪПИЛ НЯКОЯ ТВОЯ ЗАПОВЕД...“

Наистина, така казва. И дори не се изчервява при това. Значи той наистина си вярва на това, което говори. Мислите ли, че някъде на света има дори един син, който да може да каже така на баща си: „Никога не съм престъпил някоя твоя заповед“? Аз не вярвам да има.

Но така говори неновороденият човек на своя Бог. И ние всички знаем различните вариации на това изречение: „Никога не съм престъпил някоя твоя заповед“. Някой казва: „Нищо лошо не може да се каже за мен“. Или: „Аз действам на принципа: върша добро и не се боя от никого“. Или: „Аз ще отговарям един ден пред Бога за делата си“.

Знаете ли, че такива приказки са най-голямата самоизмама? Наскоро отбелязах колко много се е променил светът, откакто Господ Исус е разказвал тази история. Какви велики географски открития са направени! Как човекът е разгадал тайните на природата! Какви велики постижения има в областта на техниката, биологията и медицината! Само в едно нещо човекът не е напреднал ни най-малко — в познанието за своето собствено сърце. Както и по времето на Исус, той лъже себе си и Бога: „Никога не съм престъпил някоя твоя заповед“.

Колко различен е новороденият човек! Давид казва: „На Теб, само на Теб съгреших“ (Псалм 51:3). Мойсей: „Поставил си безчестията ни пред Себе Си, тайните ни грехове — в светлината на лицето Си“ (Псалм 90:8). Павел: „Аз съм главният от грешните“ (1 Тимотей 1:15). Йоан: „Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си“ (1 Йоан 1:8).

Преди много години посетих един осемдесетгодишен човек. „Ах — каза той, — вече съм зле със здравето. Когато човек е толкова стар, може спокойно да умре.“ „Момент! — казах, — дали човек може спокойно да умре, не зависи от възрастта, а от мира с Бога.“ „О, при мен всичко е наред — рече старецът. — Аз никога не съм крал. Никога не съм нарушавал Божиите заповеди. Изпълнил съм дълга си...“ Аз

отвърнах: „Браво на вас. Аз съм само на половината от възрастта ви, но съвестта ми ме осъжда за доста много неща, които не са наред. И затова се радвам, че имам Спасител“. „Хм — изведнъж се замисли той, — така, като си мисля, виждам, че и при мен не всичко е било така, както трябва да бъде.“ И тогава последва изповед на греховете му. И той потърси Спасителя на грешниците — и Го намери.

И така, ненороденият човек казва: „Никога не съм престъпил някоя твоя заповед“. А новороденият: „Аз съм грешник. Но помилван“.

„НО НА МЕН НЕ СИ ДАЛ ДОРИ ЕДНО ЯРЕ НЯКОГА...“

Този човек няма за какво да благодари на баща си. Това, което е, и има, дължи само на себе си. Да, това е мисленето на ненородения човек. Той няма абсолютно нищо, за което да благодари на своя Бог. Здрав ли е, приписва го на силната си натура. Сяда на масата да сърба супата си и ще му стане много смешно, ако някой го попита дали е благодарил на Бога за храната. Ако му върви добре, се хвали със своите умения. Но ако му се случи нещо лошо, пита изумен как може Бог да допусне такова нещо. Не, той няма нищо, за което да благодари на Бога.

А колко различен е новороденият човек! Той не спира да благодари. Той знае, че дължи живота, здравето, храната и облеклото си на своя небесен Отец. И Му благодари. Благодарни за слънцето и за дъжда. Благодарни даже и за скърбите си (Римляни 5:3), защото знае, че те са благотворни. И преди всичко благодари за това, че Бог е дал Своя Син. Заедно с Него, Той ни дава и всичко — живот, мир, прошка, надежда, вечен живот, радост, утеха и сила.

Ненороденият човек казва: „На мен не си дал дори едно яре някога...“. А новороденият: „В Иисус Ти си ми дал всичко“.

Как говорим ние?

СЪРЦАТА СЕ РАЗКРИВАТ

А щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него ти закла угоеното теле.

Лука 15:30

Веднъж един възрастен християнин срещнал един млад човек, който много се оплаквал от условията, в които бил принуден да живее. Те били непоносими. Старецът го попитал: „А молил ли си се някога Бог да те изведе от това положение?“. „Не — казало момчето, — още не съм.“ „Ами тогава го направи!“

След няколко месеца двамата се срещат отново. Младият човек е изцяло променен. Стариат го пита: „Е, освободен ли си вече от тежкото положение в живота си?“. „Не — казва момчето, — още си живея така. Но въпреки това Господ ми помогна. Защото междуременно опознах собственото си сърце и сърцето на своя Спасител.“

Странен отговор! Но ще ви кажа, че това е един много добър отговор. В каквото и положение да се намираме, каквито и беди да ни притискат, каквито и болки да ни измъчват — истинска помощ ще получим само по един начин. Ние трябва да опознаем собственото си сърце и сърцето на нашия Спасител. А този текст ни помага за това.

СЪРЦЕТО НА ПО-ГОЛЕМИЯ СИН

Искам от самото начало да заявя това, което смятам да ви покажа от текста. Смятам да ви покажа, че сърцето на човека е зло и предадено на греха. Толкова често чувам думите: „Трябва да се вярва в доброто у човека“. Божието слово не казва нищо подобно. То по-скоро казва: „Познай злината и покварата на сърцето си, виж най-накрая своето безнадеждно изгубено състояние и се покай!“.

Преди години, когато правех посещения по домовете, попаднах на един много раздразнен млад мъж. „Вън!“ — изкрещя той, като ме видя. „Защо?“ — попитах. Тогава той изрева: „Изгубих вярата си в човека! И вие няма да ми я върнете“. „Ела да те прегърна! — викнах аз. — Аз съм като тебе! И аз отдавна съм изгубил вярата си в човека!“ „Така ли? Че не трябва ли тъкмо вие да утвърждавате тази вяра!?“ „Не!“ И тогава седнахме заедно и аз му показах как Библията разкрива вината и изгубеното състояние на човека, така че той загубва всякаква вяра в себе си, но затова пък намира по-добра вяра в Господ Иисус.

Сега да видим по-големия син в притчата. Колко сляп е той по отношение на себе си! Той казва гордо: „Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед“. Така се вижда той. Но как го вижда бащата?

Първо, като човек, напълно лишен от любов! Синът казва: „А щом си дойде този твой син...“. „Този твой син...!“ Та това не е ли брат му? Що за безчувствени думи! А ние по-различни ли сме? Човешкото сърце е толкова безмилостно, закоравяло и студено.

А по-нататък! Какво казва още този по-голям брат? „А щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците...“ В цялата история досега грехът на изгубения син никога не бил ваден наяве така грозно и брутално. Той е бил загатван. Но този човек го изважда наяве — той, който е напълно сляп за собствената си вина.

О, да, такива сме ние! Не искаме да погледнем собствените си грехове, които крещат до небето. Но вината на другите — о, нея разнасяме със задоволство. Това е осъдителният дух!

И после алчността! По-големият брат би могъл и да прости на изгубения син нарушението на шестата заповед. Но това, че е пропилял парите, не му дава мира. Как робуваме и ние на това земно мислене, което търси нещата, които и без това ще трябва да оставим, когато умрем, а презира вечните богатства!

Безсърдечие, осъдителност, ценене на преходни неща — това са характерните белези на падналия човек. Но най-тъжното още не е казано — презрението към онова, което единствено може да ни спаси, презрението към Божията милост в Исус. Този син казва ядно: „За този свой пропаднал син ти закла угоеното теле“. Като изрича това, Господ Исус гледа към фарисеите, на чиито устни още звучи присмехът: „Този приема грешниците и яде с тях!“.

За неновородения човек милостта е не само досадна, но и достойна за презрение.

Какво ли трябва да се случи с едно сърце, за да осъзнае собствената си вина и да закопнее за Божията милост!

СЪРЦЕТО НА ПО-МАЛКИЯ СИН

Направо ми е неудобно, че трябва да говоря за това. Но е така, тук сърцето на по-младия брат е ярко разкрито чрез думите: „... който изпояде имота ти с блудниците“. Тук е посочена силата, която владее и бушува в сърцата на млади и стари — развратът. Но в това отношение нашето време далеч е надхвърлило притчата на Иисус. Двамата братя поне са знаели, че развратът е грях. Нашето време вече не го знае. То е дало пълна свобода в тази област. Затова аз, като проповедник на Божието Слово, съм длъжен да прогласявам това, което Бог счита за право. Мястото на секса е в брака. Секса преди и извън брака Библията нарича блудство. И Божието Слово сериозно заявява: „Бог ще съди блудниците и прелюбодейците“ (Евреи 13:4). Мисля си, че в числото на тези, които Бог ще съди, ще попаднат и твърде много младежи християни. О, да биха се променили сърцата в тази насока!

Господ Иисус казва по-нататък: „Всеки, който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства; и който се жени за напусната от мъж, той прелюбодейства“ (Лука 16:18). И аз повтарям: „Бог ще съди блудниците и прелюбодейците“.

По-малкият син разчупил всички ограничения и дал воля на страстите си. Но така станал много нещастен. И днес този грях продължава да прави хората все така нещастни. Но това не предизвиква промяна в сърцата.

Истинска промяна в сърцето на изгубения син настъпила едва когато той осъзнал: „Аз съгреших“. Точно това и признал пред баща си.

Точно в тази област нашето време е натрупало голяма вина. Грехът се е просмукал и сред Божия народ. Не искаме ли и ние да се върнем у дома?

*Върни се у дома! Опитай новия живот
в любящата Христова милост.
При Господ ще намериш благодет,
прошка и търпение, и кротост.*

*Прилепи сърцето си към Него,
Той има лек за всички болки,
за всички горести — утеха,
и ще очисти всякаква вина.
Затуй побързай ти, при Него се върни,
и под крилото Му спокойно притихни.*

СЪРЦЕТО НА БАЩАТА

Колко е ужасно да надникнем в едно човешко сърце! И който опознае само собственото си сърце, ще изпадне в отчаяние. Но колко прекрасно е да надникнем в сърцето на Иисус! По-големият син всъщност иска да упрекне баща си. Но упрекът се превръща в чудна възхвала на милостта: „А щом си дойде твоят син, за него ти закла угоеното теле“. В началото на тази глава фарисеите също упрекуват Спасителя с думите: „Този приема грешниците“. Да, наистина ги приема, слава на Бога! И не само ги приема. Той е платил и цялата им вина вместо тях, понесъл е цялото им наказание на кръста. Той ги очиства, освобождава и ги кани на Своята вечна празнична трапеза.

Колко е чудесно сърцето на нашия Спасител! Той ни познава толкова добре, че не намира в нас нищо достойно за любов. И въпреки това сърцето Му копнее да дойдем при Него.

Но сега, като завършек, едно предупреждение. Веднъж един нагъл грешник, на когото напомнили за Божия съд, се присмял: „Бог е длъжен да прости, това Му е работата“. Не, това не е вярно! Той въобще не е *длъжен* да прощава. Божията милост в Иисус е само за онези, които се боят от Господа, които застават на страната на истината и се покаяват. За тях обаче милостта е неограничена.

ЧОВЕК, ИЗПРАВЕН ПРЕД РЕШЕНИЕ

А той му каза: Синко, ти си винаги с мен и всичко мое е твое.

Лука 15:31

Тук Библията разкрива пред очите ни една покъртителна картина:

Там, навън е широкият свят, в който по-малкият син станал толкова нещастен. Светът, точно какъвто е и днес, — лицемерен, примамлив, пълен с измами и беди. А тук е бащиният дом. В него звучат песни и танци, защото изгубеният син се е върнал у дома — песента на Христовата църква.

Между тези два свята обаче стои един човек — по-големият син.

Досега той съвсем естествено е принадлежал към бащиния дом. Но сега изведнъж това се променя. Домът вече не му допада. И ето го, стои скован, затворен, но все пак се колебае. В сърцето му някакъв глас крещи: „Остави баща си! Какво търсиш още при Него!?!“. Но друг един глас го предупреждава!

Човек, изправен пред решение! Колко много хора приличат на него! Например някой е преживял нещо ужасно тежко. И сега негодува: „Щом Бог постъпва така с мен, аз ще приключа с Него“. Друг пък е силно изкушен от светските удоволствия. „Защо пък да не правя и аз като другите? Че нали всички вече отдавна са скъсали с Божиите правила.“

И както по-големия син, човек се чуди какво да избере. Но тогава бащата пристъпва към него. Бащата символизира Господ Иисус. И това, което той казва тук, е отправено към всички, които искат да го оставят.

„СИНКО...“

С тази дума Господ Иисус ни напомня на кого всъщност принадлежим по право. „Синко.“ Да, Господ има права над нас. И който бяга от Него, гради целия си живот на основата на едно ужасно правно нарушение.

Иисус Христос има право над нас! И то двойно право! На първо място Той ни е създал. Той ни е извикал в съществуване. Той ни дава живот и дишане. Затова ние Му принадлежим. Второ, Той ни е изкупил. Господ Иисус е платил най-високата цена за нас — Своята кръв, пролята за душите ни. „Вие бяхте купени с цена“, казва Божието Слово. И сега Той, единствено Той има правото да сложи ръка на нас и да каже: „Ти си мой“.

Има една малка детска песничка. В нея се описва колко е смешно, когато едно дете се опита да бъде самостоятелно и избяга: „Мъничкият Ханс, съвсем самичък, излезе и се впусна в широкия свят...“. Ах, колко много такива „мънички Хансове“ има днес, които надуте и смешно бягат от своя Спасител!

Но работата е повече от смешна. Тя е трагична. Пророк Исаия веднъж се оплаква — и заедно с него се оплаквам и аз: „Волът познава стопанина си и магарето — яслите на господаря си; но... народът Ми не разсъждава“ (Исаия 1:3). Тук Божието Слово казва, че човек, който обръща гръб на своя Господ, е по-глупав от говедо и от магаре.

Едно избягало магаре вероятно доста скоро ще попадне при друг господар. И човекът без Иисус също попада на други господари. За това би могло да се говори много. Но само се огледайте наоколо. Има изобилие от потресаващи примери!

„Синко“ — казва бащата. В гръцкия текст тук е употребена една много нежна дума, която всъщност означава „дете мое“. Господ Иисус не е жесток господар. Съвсем нежно Той слага ръка върху колебаещия се човек, Своята прободена ръка, и казва: „Ти си Мое дете. Не можеш да го отречеш. Затова кажи радостно да и влез!“.

„ТИ СИ ВИНАГИ С МЕН...“

С това бащата напомня на по-големия син за изминалото време. „Виж — като че ли казва той, — по-малкият ти брат не беше винаги с мен. И виж колко окаян и нещастен стана, колко виновен се чувства затова. Но ти си бил винаги с мен.“ Така той припомня на сина си миналото, прекрасните часове в бащиния дом. Колко радост и мир е имало там!

Който иска да остави Господ Иисус, трябва да е съвсем наясно какво оставя зад себе си. Ти може би си имал вярваща майка. Помниш ли как се успокояваше малкото ти сърчице, когато тя пееше заедно с теб: „На Иисус съм аз овчица, така се радвам за това, така се радвам на добрия Пастир...“. Този „добър Пастир“ значи искаш да оставиш и сам да си търсиш паша? Ще изнемощееш, ще загинеш в пустинята на този свят.

Може би си бил в някаква християнска младежка група. Колко хубаво е било, когато заедно сте пели песни за Иисус! И ти си чувствал, че единствено Иисус прави младостта радостна и светла.

Случвало ти се е да изпаднеш в беда. Сърцето ти е било потиснато и изпълнено с тревога. Тогава си знаел къде трябва да изтичаш. Познавал си „Великия помощник“. Как само ти е олеквало на душата, когато си се хвърлял в обятията Му!

Не е ли истина, че най-добрите, най-блажените часове в живота ни са били онези, в които сме били заедно с Иисус?

„Синко, ти си винаги с мен“ — казва бащата. И сякаш въпросът продължава: „... и сега искаш да оставиш всичко това? Всичко това вече няма никакво значение? А знаеш ли какво ще получиш в замяна?“.

Срещу какво разменя човек Иисус? Ще ви кажа. Срещу това, че Господ му казва: „Тогавата ти завинаги няма да си с Мен“. Да не съм при Иисус за цялата вечност! През цялата вечност далеч от Него! Навеки оставен и отхвърлен от Бога! Това е пъкълът!

О, дано всеки, който иска да обърне гръб на Иисус, си изясни добре за какво всъщност става въпрос — за рай или ад. Който осъзнае

това, ще заяви заедно с Асаф: „И все пак аз съм постоянно с Теб, Ти си ме хванал за десницата ми“ (Псалм 73:23).

„... И ВСИЧКО МОЕ Е ТВОЕ“

Ето, бащата стои пред по-големия син, който иска да си отиде. И му казва: „Не да избягаш трябва, а да си дойдеш *истински* у дома. Ти се оплакваш, че никога не си получил и едно яре, за да се повеселиш с приятелите си. Ах, сине мой, причината за това е у теб. Ти никога не си бил истински у дома. Трябвало е просто да си вземеш. Понеже всичко мое е и твое“.

Има толкова много хора, които бягат от Господ Иисус, защото си мислят, че не са получили нищо от Него. Ако и ние мислим така, то причината е у нас. Това значи, че никога не сме били *истински* при Иисус.

Виж само какво ни предлага Божият Син: „Всичко мое е твое“. Тези думи се срещат на още едно място в Библията. Там Господ Иисус казва на Бога: „И всичко Мое е Твое, и Твоето — Мое“ (Йоан 17:10). Значи на Божия Син принадлежи цялото Божие богатство. И сега Той казва на нас: „И всичко мое е твое“.

Който повярва в това, все едно наследява Бога. Това е евангелието. На много места в Библията пише, че чрез Иисус ние ставаме деца и наследници на Бога.

И сега бих желал да кажа още много неща за това, колко богат става човек тогава. Но няма да ми стигне времето да изброявам богатствата. Затова само ще ви кажа, че мъчениците добре са знаели защо предпочитат да бъдат убити, вместо да се откажат от вечното богатство на Божиите деца.

*Всеки да обича каквото си иска.
Аз обичам Иисус — Той е моята цел.*

ПОКАНА ЗА РАДОСТ

*Но подобаваше да се развеселим и да се зарадваме.
Лука 15:32а*

Познато ли ви е яркото описание на даването на Божия закон от втората Мойсеева книга, „Изход“?

Там старозаветният народ се е събрал около планината Синай. Дни наред хората са гледали пред себе си тази могъща, насечена, скалиста планина, страховита в грандиозното си усамотение. Сега тя е хиляди пъти по-ужасяваща. Цялата планина дими. Тъмен облак я обвива. И от облака се разнася гръм. Проблясват мощни светкавици. Цялата планина се тресе. И изведнъж се разнася силен тръбен глас. В Библията се казва: „... защото ГОСПОД слезе на нея в огън“ (Изход 19:18). Народът се ужасява, отстъпва назад и стои надалеч. А Мойсей се отправя към тъмнината. И тогава Господ изрича Своите заповеди! „Прави това... Прави това...“

В нашия текст също ни се казва какво е правилно да правим. Но колко приветливо, колко спокойно, мило и радостно звучи това Божие напътствие в Новия Завет! „Подобаваше да се развеселиш и да се зарадваш.“ Не е ли това една прекрасна заповед? Нека я разгледаме.

ТУК НАШИЯТ БОГ РАЗКРИВА СЪРЦЕТО СИ

Нашият Бог ни мисли доброто. Той наистина иска да се радваме и веселим. И ако ние не сме весели и радостни, то вината не е в Него.

Нашият Бог ни мисли доброто. Библията е книгата на радостта. Когато Бог е създал хората, Той им е дал прекрасната Едемска градина. И Неговата най-първа заповед към тях е била: „От всяко дърво в градината свободно да ядеш...“ (Битие 2:16). С това Той им е дал радост и благоденствие.

И не е виновен Бог, че се е стигнало до грехопадението, че човекът се е отвърнал от Него, че дяволът е придобил власт над хората, че грехът, страданието и смъртта са навлезли в света. Не, Бог не е виновен за това. Той ни мисли доброто.

И днес Той продължава да ни мисли доброто, на нас, децата на този пропаднал свят. Почти на всяка страница Божието слово ни казва, че Божията цел е ние да се радваме и да се веселим.

Хората в света не вярват на това. Те мислят нашия Бог за един тъмен и мрачен Бог. Считат Неговите деца за ограничени и печални личности. А евангелието Му смятат за нещо потискащо, задушаващо всяка радост от живота.

Колко малко познават те Библията! Ето, още в Стария Завет четем: „Радват се пред Теб, както се радват при жетва, както се радват, когато делят плячка“ (Исаия 9:3). В Новия Завет срещаме хора от ликуващи ангели, чуваме призива на апостол Павел: „Винаги се радвайте в Господа!“ (Филипяни 4:4). И хвърляме поглед към новия свят, където „Той ще избърше всяка сълза от очите ни“ (Откровение 21:4). Библията е книгата на радостта.

Това обаче не е повърхностната радост, която светът иска. Тя по-скоро е като едно скрито съкровище, което човек трябва да изкопае. А хората искат лесна радост, която човек може да си купи пътъом, като билет за кино. Но тя съответно и толкова трае!

Радостта, която Бог е приготвил за нас, е различна. Учениците на Христос стигат до радостта от Възкресението едва след като са преживели Разпети петък. До радостта и веселието в Господа достига

само този, който чрез искрено и дълбоко покаяние се е отъждествил с разпънатия Христос. Пътят към радостта на бъдещия свят минава през много страдания и скърби. „Онези, които сеят със сълзи, ще жънат с радост“ (Псалм 126:5). Но при все това Божието намерение за нас е радост и веселие.

ЗАЩО НЕ СМЕ РАДОСТНИ И ВЕСЕЛИ?

Ето го по-големия син, стои пред баща си. Лицето му е мрачно. Не, той не е радостен и весел. И защо? Защото се противи на волята и намеренията на баща си. Много от нас също не са радостни и весели. Защо? Защото се противят на волята и намеренията на Отца.

Искам да ви разкажа една малка история за финландската баронеса Матилда Вреде, която е станала благословение за мнозина. Един ден на входната ѝ врата се звъни. Тя отваря. Пред вратата стои една циганка и си предлага услугите. Можела да гадае и много познавала. Матилда Вреде я приема в къщата си и ѝ слага обяд. После ѝ казва: „Вие сте тук, за да ми гадаете. Но сега първо аз ще ви гадая“. Поглежда я в очите и казва: „Виждам, че сте създадена, за да сте добър и свестен човек, с много заложби за добро. Но вие сте на път да разрушите живота си. Подвеждате хората, крадете, мамите и лъжете. Но вие не сте доволна от себе си и живеете в постоянен страх. Не е ли така?“. Тогаваш момичето започнало да плаче и казало: „Да!“. И Матилда Вреде ѝ посочила пътя към обръщане и живот.

Като Матилда Вреде и аз мога да гадая. Тук има мнозина, които вървят по лоши пътища и вършат неща, които нямат стойност пред Бога. Те малтретират съвестта си и я заглушават. Но с неспокойна съвест човек не може да се радва и весели.

Тук има и такива, които са се отдалечили от Бога и ходят по опасни пътища. И сега сърцата им се бунтуват срещу Господа и Неговото водителство. Но така човек не може да се радва и весели.

Има и такива като по-големия брат. Светият Дух отдавна ги притегля към Спасителя, към царството на милостта. Но те Му се противят. Искат да се наложат със собствената си праведност. Не искат кръвта на Иисус. Но който се противопоставя на притеглянето на Светия Дух, не може да е радостен и весел.

КАК ЧОВЕК МОЖЕ ДА СЕ РАДВА И ДА СЕ ВЕСЕЛИ?

Нашата история ни дава ясен и недвусмислен отговор — само чрез Божията милост, явила се в Иисус за грешниците.

Текстът, буквално преведен, гласи: „Трябваше да се развеселим и да се зарадваме“. Защо? Защото изгубеният син се е върнал у дома.

Човек трябва да се радва и да се весели, като вижда как Божията милост в Иисус приема и преобразява един изгубен грешник.

А колко повече трябва да се весели и да се радва човек, когато самият той преживее това! Колкото повече остарявам, толкова повече осъзнавам, че нито преходните неща от този свят, нито вярното изпълнение на дълга ни носят истинска радост. А вечна радост ни носи само това, за което говори Хилер в своите стихове:

*Оказа ми се чудна милост,
изумително благоволение,
по чудо — незаслужено,
а и нетърсено от гордото сърце.
Сега ликувам, като знам това,
и хваля, славя милостта.*

Тази радост издържа проверката и на най-страшната беда, на смъртта.

Когато през последната война загина един млад човек, мой познат, ротният му командир писа, че последните му думи били: „Смъртта не е страшна. Хубаво е да ходиш през живота с Иисус и да си едно с Него“. Божията милост, която получаваме в Иисус, ни дарява радост и веселие дори и в часа на смъртта.

ДА СЕ НАУЧИМ ДА ВИЖДАМЕ ПРАВИЛНО

Защото този твой брат беше мъртъв и оживя.
Лука 15:32б

Господ Иисус е дошъл във Витсаида. Тук отново отвсякъде Го притиска народ — любопитни, търсеци помощ, нуждаещи се от изцеление. И изведнъж сред тълпата избутват към Него един сляп човек: „Господи, изцели го!“. Вратовете се протягат. Хората се покатерват по околните огради. Всички искат да видят. Нещо като представление с чудеса и „вход свободен“ — така си мислят.

Но Спасителят хваща слепия за ръка и го извежда от селото. И множествата гледат със затаен дъх след двамата, които се отдалечават — Господ на славата е хванал за ръка окаяния, паднал човек и го отвежда в уединение.

После Иисус полага двете Си ръце върху очите на слепия. „Виждаш ли нещо?“ — пита Господ. Слепият отваря очи. По лицето му преминава лъч светлина. Светлина нахлува и в очите му. Той се вглежда надолу по пътя. Там някъде назад множеството напират към тях. Но вижда неясно: „Виждам хората, защото виждам неща като дървета, които ходят“ — отговаря той на въпроса на Иисус. Но за Господ това не е достатъчно. Човекът трябва да вижда правилно! Това е Неговата воля. Ръцете на Спасителя отново се полагат върху слепите очи. И сега — сега човекът вижда ясно: и хората в далечината, и своя Спасител, който стои пред него (Марк 8:22-26).

Ние също трябва да виждаме правилно — образно казано. Днешният текст е точно опит да бъдем научени да виждаме правилно.

ДА ВИЖДАМЕ ПРАВИЛНО БРАТА

Нека си представим още веднъж положението, което описва текстът: Отвън, пред портата на бащиното имение стои по-големият син. Лицето му е мрачно и навъсено. В сърцето му бушуват гняв и презрение към по-малкия му брат: „Няма мира от този! Първо просто изчезва! После прахосва парите! И сега ми идва като просяк! А старият даже и празненство му устройва!“.

А пред гневния син стои бащата. Той прекъсва ядния ход на мисли. „Хей! — казва той, — та това е брат ти! Ти дори не знаеш колко ниско беше изпаднал — той беше мъртъв. И сега не подозираш какво се случи с него — той оживя.“

Тук Спасителят иска да ни научи да виждаме правилно хората. Ние ги виждаме като слепия, който каза: „Виждам хората като дървета, които ходят“. И ние виждаме хора, сънародници, приятели, съседи, врагове... „Ах — казва Иисус, ти трябва да виждаш, че това са твои братя и сестри. И ти трябва така да ги виждаш, че сърцето ти да плаче, когато ходят в смъртта, и да ликува, когато дойдат в живота.“

Каин казал: „Пазач ли съм аз на брат си?“. Такива сме всички. Нали сме от Каин. Веднъж срещнах един стар човек. „Как си?“ — го попитах. А той каза: „Толкова съм самотен“. А живееше в един блок, обитаван от около 50 души. Никой не забелязваше, че там има един самотен брат.

Колко малко се виждаме наистина правилно, ме поразил веднъж, когато едно момче се самоуби. И никой не знаеше защо. А то имаше родители, приятели, пастор. Никой ли не бе забелязал какъв товар носи момчето скришом? Не! Нали всеки е бил зает със себе си. Да виждаме човека правилно! О, да бихме се научили на това! Може би този, който мрази Христос, е само един заблуден син, който не успява да намери пътя към дома. И може би свадливият ти съсед просто се нуждае от любов, а сърцето му е било все разочаровано.

„Това е брат ти — казва бащата в притчата. — Ако го обичаше, щеше да видиш досегашната му беда и спасението му“. — „Ако го обичаше...“ Само който обича, вижда другия правилно.

Познавам Един, който ни обича безмерно. И затова ни разбира напълно и ни познава до дълбините на сърцето ни. Този Един е Иисус, Божият Син, който дори ни нарича братя.

ДА ВИЖДАМЕ ПРАВИЛНО СВЕТА

Преди време изгубеният син тръгнал по света. О, колко хубав бил светът! Но той нямал предвид света такъв, какъвто Бог го е създал. Не, а света, такъв какъвто го е направил човекът. Не го е интересувало великолепието на слънцето, проблясващо при изгрев в милиони перли роса. Не са го вълнували тихите горски долини или пък зреещите поля, над които пеели чучулиги. Къде ти! Когато изгубеният син тръгнал по света, го привличало нещо съвсем друго — светът, точно какъвто е около нас — големи градове, еротика, запазени маси в заведения, удоволствия, кино, хора, новости, кръчми. Колко ярко блестял този свят с разноцветните си светлини! Колко бил прекрасен!

Синът не попитал баща си за преценката му за този свят. Сега я чул, без да пита — ако внимателно си слушал — този пъстър свят е гроб. „Брат ти беше мъртъв“ — казва бащата. Гледали ли сме някога на света по такъв начин?

За колко важни се мислят хората с техните новости. Последната мода! И сега косата се носи *така*! И *този* шлагер! И *онзи* филм! И еди-къде си става нещо! Как само се дебнат един друг! Как гонят почести! И как жадуват за човешки взаимоотношения! А между всичко това грижите за прехраната! И всеки си има някакви проблеми! Дори за сън нямат време, толкова заети са те, хората. А за неделя и дума не може да става!

Не кипи ли живот в този свят? Но изведнъж Божието слово помита всичко това и казва: те са мъртви, мъртви в грехове и престъпления, далеч от Бога. Мъртъвци, мъртви за Бога, вършещи делата на смъртта. „Този твой брат беше мъртъв.“

Библията казва: „Не любете света“ (1 Йоан 2:15). И някои се възмуцават: „Що за книга, как така отрича света!“. Какво трябва да им отговорим? Ето това: Беден, окаян свят! Никой не те обича толкова, колкото ние, християните. Ние дори се застъпваме пред Бога за теб. Но твоето естество не ни харесва. Господ Иисус ни е научил да виждаме този така наречен свят правилно. И който се е научил да вижда правилно, той изпълнява думите: „Не любете света“. Как човек да

обича смъртта и нейното естество, когато познава живота! Но този живот е в Сина, който ни помирява с Бога.

ДА ВИЖДАМЕ ПРАВИЛНО БОЖИЯТА СИЛА

Бащата в нашата притча описва промяната, станала с изгубения син, с поразителните думи: „Той беше мъртъв и оживя“.

Следователно така действа благата вест за Божиата милост в Исус — тя съживява мъртви.

Ако искаме да разберем езика на Библията, трябва да се научим да мислим по съвсем нов начин. Ние наричаме „смърт“ спирането на сърцето. Ах, казва Божието слово, тази смърт не е важна. Когато един човек от света умре, смъртта му е без значение, понеже той отдавна е бил мъртъв за Бога. И тази смърт сега е само последната крачка към съда. А когато умре едно Божие дете, това също няма значение. Така то само получава вечния живот в пълнота. Какво тогава е „смърт“ според Библията? Това е естественото състояние на необърналия се човек. По природа ние сме мъртви в грехове, престъпления и безплодни дела.

Но нашият текст ни казва, че ние можем да оживеем. И то чрез евангелието за Божиата милост в Исус. Това евангелие е най-голямата сила. Павел казва веднъж: „Не се срамувам от благовестието Христово, понеже то е Божиата сила“ (Римляни 1:16). На гръцки думата сила е „динамис“, същата като „динамит“. Светът има динамит, с който може да убива. *Ние* имаме динамит, който съживява.

Да можехме да видим правилно евангелието! Може би у дома имаме Библия, стои си на библиотеката с хубава черна подвързия, с позлатен надпис. И ние си мислим: „Малко старомодна, но все пак достойна за уважение книга. Добро религиозно четиво за деца и за утеха на старци“. Каква заблуда! Това е динамит — динамит, съживяващ коравите, мъртви сърца, така че да запечат заедно с всички светии:

*Животът ми е сам Исус —
моят дял и моята печалба.
В живота вечен аз съм влязъл
и радостно ще Го прославя.*

ИСТИНСКИЯТ ПРОБЛЕМ И ИСТИНСКОТО ИЗБАВЛЕНИЕ

Изгубен беше и се намери.
Лука 15:32в

В Библията се разказва покъртителната история за цар Саул. Този човек бил измъчван от мисълта, че овчарчето Давид се домогва до неговия престол. И целият му живот се превърнал в едно ужасно мъчение. Той предприемал ужасно тежки военни походи през скалисти проломи и пустини, за да издирва Давид, за да го залови. Ако някой го бе попитал: „Саул, толкова си нещастен и нервен. Защо е всичко това?“, тогава той сигурно би въздъхнал и би казал: „Проблемът ми се казва Давид“.

А най-потресаващото в този страхотен разказ от Библията е, че всъщност Давид изобщо не искал да направи нищо лошо на Саул. Проблемът на Саул имал съвсем друга, много по-дълбока причина — Бог го бил отхвърлил. Той бил изгубил своята родина под крилото на живия Бог. Но този свой истински проблем той не виждал.

Не приличат ли много хора на Саул? Те се вайкат за това и онова. Оплакват се от тази и онази беда. Но не виждат истинския си проблем. И не познават истинското избавление.

ИСТИНСКИЯТ ПРОБЛЕМ — БЕЗДОМНАТА ДУША

В нашия текст бащата разказва още веднъж с *едно* изречение историята на блудния син: „Изгубен беше и се намери“.

Като начало ще се занимаем с първата част на тази история: „Изгубен беше...“.

Когато изгубеният син с гръм и трясък напуснал баща си, отначало изобщо не разбирал какво означава това за живота му — сега той вече нямал дом. И на първо време продължил да не осъзнава това. Нали на тръгване получил от баща си значително състояние. И докато го имало, той можел да се заблуждава по отношение на истинското си положение.

Но после състоянието било прахосано. И дошъл един ден, в който той изведнъж осъзнал: „Та аз съм бездомен“. Спуснала се вечерта. Нощта приближила. Всичко живо бързало към домашното огнище. Птиците се приютили в гнездата си. А блудният син стоял сам на една пуста улица: „Не мога да се върна у дома, аз вече нямам дом“.

После дошла зимата. Задухали свирепи ветрове. Хората се събирали около веселото огнище в топлите си къщи. А изгубеният син стоял навън, мръзнен и изживявал песента: „Враните летят със бръснещ полет към града, скоро и снегът ще завали. Тежко на онзи, който няма кът, който няма си родина!“.

Това е образ за бездомната душа. Нашата душа намира своя дом, своята родина, в мира с Бога. А мир с Бога получаваме само чрез Господ Иисус, понеже чрез смъртта Си Той ни подарява прошка за вината и оправдание пред Бога. Следователно може да се каже, че душата намира истинската си родина само при Спасителя. А ако човек не може да нарече Иисус свой Господ и Спасител, неговата душа е наистина бездомна.

Тази вътрешна бездомност е много страшна при хора и народи, които отхвърлят евангелието. С тях става същото както с изгубения син. Отначало човек не забелязва положението си, защото все още разполага с някакво състояние от бащиния дом. Все още има спомен за Бога и Неговата любов. Все още познава Божиите заповеди и има

представа от християнски живот и християнско семейство. Но постепенно това се пропилява. И тогава става явно, че душата е бездомна.

Колко много са бездомните души! И сред нас! Хората без Иисус са осъдени на вътрешно скитничество. „Не мога да се върна у дома...“ — това е нашият същински проблем.

ИСТИНСКОТО ИЗБАВЛЕНИЕ — ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Виждали ли сте някога истински щастлив човек? Дълго има да търсим, нали? Всеки има своята болка. И всеки търси избавление на различни места.

Един казва: „Аз щях да съм добре, ако имах повече пари“. Друг си мисли: „Аз щях да съм добре, ако бях напълно здрав“. А трети: „Аз щях да съм добре, ако имах друга работа“. И така нататък!

Мислите ли наистина, че изпълнението на тези желаниа би ни направило щастливи? О, не! Щом някакъв проблем в живота ни се разреши, веднага се надигат нови трудности, беди и желаниа.

Има само *едно* истинско избавление за нас — нашата бездомна душа да се върне у дома. „Изгубен беше и се намери“. Така разказва бащата историята на своя син. „... и се намери“. Значи го има това — една бездомна душа да се върне у дома.

Веднъж получих едно трогателно писмо от един млад войник. В него той ми напомняше как през 1938 г. е дошъл при мен като нещастен, потънал в грехове човек. И после продължаваше: „Но как се зарадвах, когато най-накрая след година и половина вътрешни борби, на Великден 1939 г. намерих Исус Христос като мой Спасител! Или по-точно казано, Той ме намери и аз станах Негово притежание. От тогава насам преживявам наистина думите: «Благодарение да бъде на Бога, който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос!».“

През 1931 г. направих едно дълго пътешествие из Америка. Хубаво е да пътуваш. Преживях много интересни неща. Но много ясно си спомням часа, в който отново стъпих в родината и пътувах от пристанището на Бремен към града. Влакът беше претъпкан и задушен. Но какво значение имаше — нали си бях в родината! Всяко дърво и всяка миниатюрна вила с градинка изпълваше душата ми с радост и наслада. А езикът! Тук всички говореха езика, който знаех и обичах.

Има нещо прекрасно в завръщането у дома. Много войници, които след война се завръщат у дома, знаят това много добре. А най-добре го знае бездомната душа, която се завръща у дома при Господ

Иисус, при Спасителя и Изкупителя! Целият свят не може да ни предложи нищо равностойно. „Участта ми във не е — вътре мен Иисус прие!“

ИСТИНСКИЯТ ИЗБАВИТЕЛ — ИИСУС

Всъщност през цялото време аз малко извъртах текста. Не се казва: „Изгубен беше и се върна у дома“, а: „Изгубен беше и се намери“. Тъкмо тези думи хвърлят истинска светлина върху нещата.

Ние сме така безнадеждно изгубени и бездомни, че никой не може сам да се обърне и да се върне в бащиния дом. Нали и малко по-горе се казваше, че неспасеният човек е „мъртъв“.

Но Бог се грижи за нас в Иисус. Той върви подире ни, търси ни и ни приема с милост.

„Изгубен беше и се намери“ — това го има едва откакто Този, който разказва тази история, е тук — Иисус, Божият Син. Откакто Той е умрял на кръста за грешниците и е възкръснал от мъртвите за нас, е възможно това да стане и нашата история: „Изгубен беше и се намери“.

ЛИПСВАЩИЯТ ЗАВЪРШЕК

А той му каза: Синко, ... подобаваше да се развеселим и да се зарадваме; защото този твой брат беше мъртъв и оживя, и изгубен беше и се намери.

Лука 15:32

Имам един познат, който много обича да чете увлекателни приключенски романи. Но ги чете много странно — след като е прочел първите десетина страници, проверява как свършва историята. И ако види, че всичко свършва хубаво, добрият се спасява или се оженва за красавицата, спокойно продължава да чете от началото.

И сега си представям, че такъв един човек за първи път вижда историята за „изгубения син“. Как ли ще се учуди! Колкото и да търси в края как завършва тя, ще търси напразно. Защото тази история няма край. Разглеждахме я доста дълго, неделя след неделя. Открихме в нея много странни и учудващи неща. Но най-странното ми изглежда липсващият край. Защо Господ Иисус не е разказал историята докрай? Какво означава липсващият край?

ТОВА Е ВЪПРОС КЪМ ФАРИСЕИТЕ

Хората много са умували за Исус. Обикновено без успех. Защото само определена група хора може да разбере наистина кой е Той — хората с неспокойна съвест, които копнеят за прошка на греховете си и мир с Бога. Иначе казано — грешници, търсещи спасение. Те осъзнават, че Исус е Спасителят на грешниците.

Това се вижда съвсем ясно в нашата 15-та глава на Евангелието от Лука. Тя започва така: „А всичките бирници и грешници се приближаваха при Него да Го слушат...“.

Посланието за грях, покаяние и милост винаги е разгневявало човека, който не е готов да се покае и е уверен в собствената си праведност. Така е днес. Така е било и тогава. И така, в текста на тази глава се появяват фарисеите и ядно мърморят: „Този приема грешниците и яде с тях!“.

В отговор на това Господ Исус казва: „Ще ви разкажа една история“. И им разказва за бащата, който имал двама сина. По-младият иска да му изплатят дела от наследството, напуска баща си и тръгва по широкия свят. Там пропилява имота си с разпуснатия си живот. Когато стига до просешка тояга, на всичкото отгоре в страната настава глад. И младежът става свинар. Но от тази мизерия той се обръща, изповядва вината си и бива славно приет от баща си. Докато Господ Исус разказва това, бирниците и грешниците Го слушат със затаен дъх. И си кимат помежду си: „Това е нашата история! Да! Ние сме приети!“.

Но Господ Исус продължава. Там е и по-големият брат. Той идва от нивата, чува празничната глъчка и вика един слуга: „Какво означава това?“. И когато разбира, че брат му се е върнал у дома, се разгневява и отказва да влезе в бащиния дом. Тогава баща му излиза и го моли: „Редно е да се развеселиш и да се зарадваш, защото този твой брат беше мъртъв и оживя...“.

И тук Господ Исус прекъсва историята. Фарисеите са Го разбрали добре. Те осъзнават, че образът на по-големия брат символизира тях. И знаят: „Края на историята трябва да допишем ние. Защото сега ни се задава въпросът дали искаме и ние да влезем в

царството на милостта — или и занаяпред ще си стоим отвън“. Те си отишли и оставили въпроса без отговор.

ТОЙ СТАВА ВЪПРОС КЪМ НАС

Художниците много често са изобразявали историята за изгубения син. Има две разтърсващи произведения на Дюрер, на които се вижда изгубеният син сред свинете, как идва на себе си. И френският художник Бернан е нарисувал сина, който се завръща у дома. Знаем и още една негова картина, на която е изобразен бащата, който се вижда за завръщането на сина. Рембранд също е нарисувал редица великолепни картини по нашата история. Само ми е странно, че май няма картина, която да изобразява по-големия син. Ако бях художник, бих желал да нарисувам тази картина: По-големият син стои, гордо изправен, уверен в себе си и в праведността си, несломим. Лицето му отразява съпротивата срещу този бащин дом, в който властва милостта и тържествува любовта. А пред него стои баща му, зове го, умолява го, изпълнен с безкрайна любов и към този свой син.

Представяме ли си картината? Сега разбираме защо нито един художник не е пожелал да я нарисува. Трябвало е да придаде на по-големия син собствените си черти.

Понеже това, което се разказва в нашата история, е точно историята на всяка една душа, която се сблъсква с евангелието. Ето я вратата, тясната порта, водеща към дома на Отца, в царството на милостта, където цари мир и радост в Светия Дух. И там стои Спасителят, кани, умолява. А Светият Дух говори в сърцето: „Ти трябва най-после изцяло да последваш своя Спасител. Трябва да приключиш с тази външна, привидна принадлежност към християнството! Трябва най-после да се обърнеш, да получиш увереност в спасението си!“. Но помраченото сърце се съпротивлява, бунтува се: „Че аз съм си добре и така. Кой знае какви последици ще има такова едно пълно отдаване?!“.

Колко много хора познавам, които така стоят пред вратата. Вратата е отворена за тях, но те така и не правят последната крачка.

Затова Господ Иисус не е разказал края на историята. Ти, самият ти, трябва да я допишеш с живота си. С липсващия завършек Господ

Иисус пита всеки от нас: „Как ще постъпиш сега? Ще направиш ли последната крачка към дома на Отца, или няма да я направиш?“.

КАК ВСЕ ПАК ЗАВЪРШВА ИСТОРИЯТА

Знаете ли кога е дошъл завършекът на историята? Тогава, когато фарисеите, заедно с целия старозаветен народ се събрали пред двореца на Пилат Понтийски. Пред тях на каменната настилка стоял Човекът, който им бе разказал историята. Човекът, който бе изобразил Себе Си чрез Бащата в притчата — Господ Иисус. Той стоял там, с трънен венец, бичуван, облян в кръв.

Тогава фарисеите написали края на историята, като викали: „Разпъни Го!“. Това е краят — по-големият брат разпъва бащата на кръст. Той убива баща си.

Това е потресаващо! И който при това продължава да вярва на света и на хората, е глупак.

Но — да, сега идва и едно голямо „но“! Живият Бог използва дори и човешката злина, за да гради царството Си. И така кръстът на Иисус не е краят, а по-скоро началото. Именно чрез Своята смърт Господ Иисус наистина става Бащата от нашата история. Бащата, който приема изгубени синове. Защото сега вече Той е отнел вината им. Придобил е за тях новата дреха на правдата. И откакто е възкръснал от мъртвите, Той непрестанно простира прободените Си ръце към грешници, които искат да се спасят.

Издание:

Автор: Вилхелм Буш

Заглавие: Иисус нашият шанс

Преводач: Емилия Бочева

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: немски

Издание: второ (не е указано)

Издател: Верен

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: беседи

Националност: не е указана

Редактор: Юлиана Балканджиева

Художник: Здравко Ненов

ISBN: 978-619-7015-50-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10492>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.